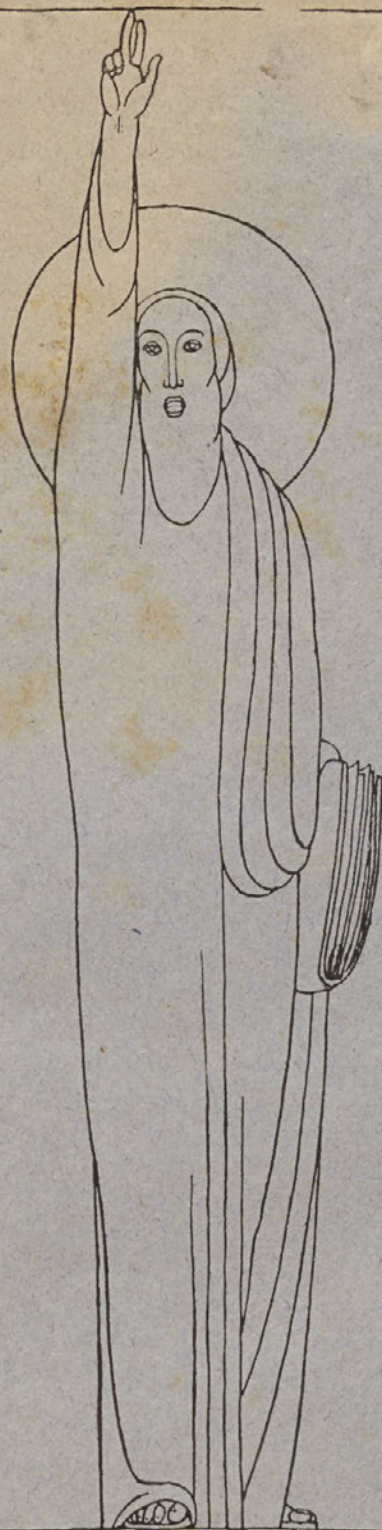

SVEČENIKOV ZBORNIK SVET. PAVLA

JULIJ

GORICA 1928

ŠTEV. 7

Z B O R N I K

SVEČENIKOV SVETEGA PAVLA

Janko Žagar:

Dušnopastirska skrb za fante.

(Dalje.)

Pastoracija fantov zahteva duhovnika veččaka, ki mora poznati posebnosti narave v doraščajoči moški mladini, da se more uživati v notranje življenje vsakega posameznika, da more razumeti, kako učinkuje zunanje življenje na obrazovanje duše. Nikjer tako kakor pri fantih mora biti verski pouk nujno logičen, tako resničen in odkritosrčen, nobena verska in npravna utemeljitev tako neoporečna, nobeno versko vplivanje tako učinkovito in sadonosno, nobena pastoracija tako psihološka in organično strnjena kakr baš za doraščajočega fanta, ki išče, dvomi, se bori, dozoreva (Mosterst. Y S S 15). Saj nasplošno ne moremo reči, da se naša pastoracija ne trudi tudi za fante, a kdove kakšnih uspehov ni, ker še ne znamo ubrati prave poti, ker še nismo prepričani, da je zlasti v današnjih razmerah treba posebne pastoracije za fante.

Kakor Herkules na razpotju je mladi fant. Odločiti se mora za cesto, ki ga bo vodila celo življenje in ga privedla do večne Resnice, Dobrote in Lepote.

Leta odločitve zahtevajo, da pride fant do jasnega zavednega spoznanja, kaj je njegova življenska naloga, da si ustvari trdno in jasno življensko naziranje za temelj mišljenja, hotenja in delovanja, da ve, zakaj je kristjan, da ve, da so si krščanstvo in zmote materializma, subjektivizma in relativizma diametralno nasprotni (J S S, 17). Kakor luč in tema! — Fant! K soncu, k luči te vleče. Gospod te vabi: Jaz sem luč sveta. Kdor gre za menoj, ne bo hodil v temi, mar-

več bo imel luč življenja (Jan 8, 12). Milost in Resnica sta prišla po Jezusu Kristusu (Jan 1, 17). Fant! Išči, spoštuj, ljubi luč! Kdo ne išče luči, kdo kar beži od luči, ko jo naravnost sovraži? Vsak, kdor hudo dela (Jan 3, 20). Odkod brezverci? Zavrgli so luč. Eni iz napuha, ker so hoteli biti bogovi — to je zapeljevanje hudobnega duha: kakor bogova bosta in oči se vama bodo odprle. Drugi, ker so bila njih srca hudobna. Razum je žejen Resnice in bi našel Boga po vidnem stvarstvu, po glasu vesti, po Jezusu, ki je prava luč in razsvetljuje vsakega človeka (Jan 1, 10), a v srcu sta gniloba in smrad in se srce ne more okleniti Boga in zato nikdar ne bo mirno, nikdar srečno, nikdar nasičeno. Sedež nevere je v popačenem srcu in ne v razumu. Kaj zgubiš z vero? Vse! Brez vere ne moreš nikamor. Ne boš rodil sadov. Kakor figovo drevo, ki ni rodilo sadu, boš proklet in v ogenj vržen.

Leta razvoja zahtevajo, da fant tudi verske in npravne moči razvija, naravne in nadnaravne, da ne spozna samo njih vrednosti, ampak jih tudi občuti in izrabi, da sam začne razvijati nadnaravno življenje doblieno pri sv. krstu, da sam gradi stavbo duhovnega nadnaravnega življenja v duši (J S S, 17) da mu ni zadosti Boga spoznavati samo z razumom, temveč mu tudi srce prekipeva v navdušenju, hvaležnosti, pokorščini do Gospoda nebes in zemlje. Vedno bolj mu mora biti molitev potreba srca, ki se odpira božjim navdihom. Govori, Gospod! Tvoj hlapec posluša! Odpri moje ustnice in moja usta bodo oznanjevala Tvojo slavo! Gospod, hiti mi pomagat! Kaj naj storim?

V letih dozorevanja mora versko znanje docela preiti v spoznanje, v notranje osebno bogastvo, v prepričanje, v življenski nazor in podlago za bujno nadnaravno življenje. Boj za čednost mora

iz defenzive preiti v ofenzivo, iz krote-
nja nagonov v vlado duha nad mesom,
od samoobrambe do samoosvojitve, do
obrazovanja duše po vzoru Kristusovem
(J S S, 17).

Ne lena, vsakdanja, priučena in brez-
delna vera, ampak praktično krščanstvo,
neprestano delo, bramba, boj, zmaga, to
je fanta vredno.

Fant mora vedno bolj razumevati v
kakšnem odnosu je vera do življenja, do
dela, do poklica, do družine in države,
do veselja in trpljenja, do sveta. Poznati
mora in občutiti prelepo harmonijo med
moli in delaj.

Fant! V nekaj letih boš mož! Ali boš
le po besedi, ali tudi v dejanju in resni-
ci. Mož mora biti značajan, resen, no-
tranje popolnoma samostojen, izrazita
osebnost, pogumen, srčen, navdušen za
velike cilje.

Kako se pripravljáš na veliki poklic v
zakonu, na poklic očeta, gospodarja? Je
tvoje vedenje do žene, do mladenke vi-
teško?

Kaj si dolžan Bogu? Kako moliš: pridi
k nam Tvoje kraljestvo, si navdušen za
misijone, si res božji in Boga ljubiš iz
vsega svojega srca iz vse svoje duše ...
ali hlapčueš in sužnjiš malikom: napuhu
življenja, poželjenju oči in poželjenju
mesa?

Teh visokih ciljev, pravi Mosterts (J
S S, 18), pri vseh ne boš dosegel. Neka-
teri jih niti razumeli ne bodo, a kot vo-
ditelj mladine jih moraš imeti vedno
pred očmi. V letih dvoma in boja boš pri
mnogih porabil ves trud in vse sposob-
nosti, da jim rešiš dvome, da jim daš
močnega orožja in da padle dvigneš.
Mnogi in ne vedno najslabši bijejo v teh
letih najhujši, seksualni boj, od katere-
ga zmaga je odvisen ves nadaljnji ver-
ski in нравni razvoj.

Med fanti so tudi površni, plitvi, du-
hovno zaspani, a tudi tem moraš pokaza-
ti visoke cilje. Rast v moža nudi vsake-
mu fantu vsaj nekaj idealizma, ki bo
pomagal fantu navzgor.

Za našo starost in onemoglost.

Veselo znamenje je, da se države po
vojni vedno bolj zanimajo za socialno
oskrbo raznih stanov. Iz malih bolniških
blagajen so nastali močni zavodi pod
nadzorstvom države, ki so razširili svoj
delokrog na razne socialne naloge, tako,
da so člani precej oskrbljeni za čas one-
moglosti, bolezni, starosti in brezposel-
nosti; dobijo podpore v slučaju smrti,
rojstva in bolezni tudi družinskih čla-
nov, istotako v slučaju nezgod. Parkrat
sem dobil v roke obširno revijo, ki jo
izdaja laški urad za socialno oskrbo v
Rimu; iz nje je razvidno ogromno delo
in važnost zavoda, ki razpolaga z zadost-
nimi sredstvi. Za vse slučaje so zavarov-
vani skoraj vsi stanovi: navadni delavci,
uradniki, pisarji, uslužbenci, zdravniki,
natakarji in drugi. Samo en stan čaka še
vedno ob strani rešitve, ki bi bil tudi
potreben socialne oskrbe za slučaj sta-
rosti in onemoglosti, in to — je duhov-
ski stan. Mogoče bi se kdo posmešnil
tem vrsticam, češ, ta je pa materialist, ki
to piše, in misli samo na posvetne stvari
in ne zaupa v božjo previdnost. Res je,
da včasih ni treba za nas velike social-
ne oskrbe, ker pogosto velja pravilo:
Repentina mors, sacerdotum sors. A
vendar beremo, da že prvo društvo apo-
stolov s Kristusom na čelu je bilo so-
cialno precej oskrbljeno, imeli so skup-
no blagajno, iz katere so plačevali po-
trebno, kakor pripoveduje evangelij.
Tudi svetniki n. pr. sv. Vincenci Pav-
lanski so ustanavljali zavode ali hiše za
cnemogle duhovnike. Dalje je znamenje
prave krščanske ljubezni in vzajemno-
sti, če bi obstojala med nami taka orga-
nizacija kakor jo imajo že drugi sloji.
Slednič je to vprašanje v zvezi z vpra-
šanjem duhovskega naraščaja. Marsikdo
bi se lažje odločil za duhovski stan, če
bi videl, da v slučaju bolezni ali starosti
ne bi bil siromak samemu sebi prepuščen
s kako majhno pokojnino ali brez nje.
Mislimo si za slučaj, da je kdo suspendi-
ran brez vseh sredstev in brez oskrbe.

Poglejmo nazaj v pretekle čase, ko je bil duhovski stan dobro situiran. Po župnijah najdemo župnike iz rodovin baronov, grofov in plemenitašev. A ko so se dohodki manjšali, pridejo duhovniki iz revnejših stanov in končno sploh pada duhovski naraščaj. Vsak delavec je socialno boljše oskrbljen kot mi. V Ameriki in deloma tudi v Franciji so vprašanje socialne oskrbe za onemogle duhovnike že rešili. Sedanji papež je pred par leti zopet sprožil to vprašanje in naročil škofom, da naj preskrbijo hišo ali zavod za onemogle duhovnike, da ne bodo vrženi na cesto. Saj je tak duhovnik najbolj potreben oskrbe. Svoje moči, svoje življenje je žrtvoval v službi katoliške cerkve, skrbel za vse dobrodelne zadeve in kulturne koristi naroda, njegovi dohodki so bili mogoče majhni in nima kapitalov, ko zapusti službo vsled onemoglosti; gotovo zasluži, da se družba zanj zavzame. Drugi stanovi imajo po navadi svoje družine, na katere se lahko zanašajo, a duhovnik nima svojih.

A kako naj se to izvede? Mislim, da bi bilo treba posvetovanja škofov in duhovnikov o tej zadevi. Obstoji več možnosti. Ena možnost bi bila ta, da bi bili zavarovani pri državnem zavodu za socialno oskrbo v Rimu in država bi nam prispevke odbijala mesečno pri kongruu ali pa če ne prejema kongruu, bi sam moral plačevati, podobno kakor dela učitelji, uradniki in dr. Druga možnost pa je samostojna organizacija pod vodstvom duhovnikov in nadzorstvom škofov po vzorcu ameriških in francoskih škofij. Obstojala bi škofijska ustanova, v katero bi plačevali obvezno vsi duhovniki letno gotove zneske in pobirali bi se tudi v cerkvi in zunaj cerkve prostovoljni prispevki od vernikov. Imamo že sicer v Gorici in Ljubljani in morda tudi drugod pri nas duhovska podporna društva, ki pa vsled poslabšane valute ne morejo nuditi več zadostne pomoči. Pač pa bi se na tej dani podlagi lahko ustvarilo kaj boljšega. Treba bi bilo le nekaj dobre volje in požrtvovalnosti. Poglejmo le socialiste in komuniste, ki z veseljem

plačujejo visoke zneske za svoje organizacije. Mislim, da vsakoletni prispevek ne bi smel biti manjši kot 100 lir, premožnejši duhovniki bi dali mogoče prostovoljno še več. Mogoče bi kdo opustil pol leta kajenje ali parkrat manj šel na kak izlet ali sprehod, pa bi bil denar prihranjen. V smislu papeževe okrožnice moramo skrbeti, da pridemo do hiše za onemogle duhovnike. Če bi vsak dal letno 100 L in vzemimo samo 250 duhovnikov, imamo v enem letu 25.000 L v štirih letih 100.000 L; če bi bili začeli l. 1920., bi imeli sedaj že dvestotisoč lir oziroma bi lahko zidali že primerno hišo. Notri bi bilo stanovanje, kapela, stregle bi kake redovnice, zdravnik in zdravila bi šla na račun skupne blagajne. Mogoče bi kdo rekel, da ne potrebuje take oskrbe, ker ima že kje svojo hišo ali stanovanje kje preskrbljeno. Naj Boga zahvali, da je tako srečen, in naj misli na svoje sobrate, tak bo tem lažje plačeval, saj duhovnik mora imeti še največ socialnega čuta. Tu gre za skupnost, vzajemnost med nami ki mora biti v zgled drugim stanovom. Prispevali bi mogoče nekaj tudi verniki in kake ustanove. Kakor se je bralo, je v Ljubljani neka posojilnica dala velik del svojega letnega dobička za podporo takih duhovnikov. Hotel sem samo sprožiti to naše življenjsko vprašanje, da bi začeli o tem razmišljati in prišli do kakega sklepa. Mogoče bi se dobile informacije o tem po drugih škofijah v Italiji, v Ameriki in Franciji ali drugod. Treba je začeti kmalu in ne čakati boljših časov, da ne bodo rekli o nas kakor o Rimu: Roma deliberante Saguntum perit. Videant consules!

Franc Ušan.

K poglavju o ženski modi.

Brez ozira na potrebnost in umestnost je cerkvena odredba o dostojni ženski modi v praksi tudi nekaka preizkušnja cerkvenosti naših vernic. Nikar ne prezrimo momenta priznanja avtoritete in pokorščine v teh navodilih. Boljše da bi odredbe ne bilo, kakor pa da je ne uve-

ljavljamo. Da pa je bila potrebna, nam kaže pogled po današnjem svetu, ki je suženj mode in more končati le v Nacktkulturi, če mu resna jasnost, svetna in cerkvena, ne postavi ograje.

Potrebno bi bilo gotovo, da pride prej ali slej do izenačenja zakonodaje in do nje udeleževanja povsod, tudi po mestih in trgih. Dvojna mera in praksa pa je v spotiko ženskam, ki mislijo, da so le ne kateri gospodje sitni in je v težavo duhovnikom, ki bi radi izvedli škofovo odredbo.

Kako so ženske zaslužnjene modi. Kako so trmaste. V neki cerkvi so strgale z zidu »pravila«, po drugod gredo mnoge rajši tudi v eno uro boli oddaljeno cerkev če vedo, da bodo tam lahko odkrite. Tudi dobre vernice imajo polno izgovorov; a za vsemi je le trma in nepokorščina in poizkus, da boš odnehal. Notranje prerodi človeka, pravijo nekateri. Saj to je tisto. Ob taki modi, kdaj ga boš. Za notranji prerod treba podlage v ponižnosti in pokorščini tistih, ki naj bi jih Cerkev prerodila, a tega dvojega ni. Ali nismo tudi duhovni krivi, ko pre malo povemo, da je Cerkev mistično telo Kristusovo, da je Cerkev še naprej učeči, še naprej trpeči, darujoči se Kristus. Saj to vzvišeno pojmovanje cerkve res na silovit način poživlja sveto spoštovanje in olajšuje pokorščino do Cerkve (Grivec Cerkev, 81). V pokorščini se bo pokazala vera in ljubezen, tudi v pokorščini do predpisov o dostojni modi. Ljubezen se pokaže v žrtvi in pokorščina je tudi ena izmed žrtev, ki človeku dušo bogati in mu svobodo daje.

Po nekaterih župnijah duhovniki ne dosežejo niti pri članicah M. D. in III. reda, da bi bile poslušne, a je jasno, da bi ravno te morale biti za zgled pokorščine naj bo v mestu ali na deželi. Isto velja za cerkvene pevce, ki takorekoč sodelujejo v liturgiji. Če tega ne dosežeš, joj! Če boš rekel: vsaj za sv. obhajilo bodite pokrite, ali ne bo to slaba agitacija za pogosto prejemanje!

Kadar je Cerkev hotela reformirati vernike ali kler, segla je vselej po disci-

plini in dosegla uspehe. Če hoče dvigniti živalskega človeka naših dni pomagajmo ji. — Es ist sicher kein Zufall, dass wir Pflege der Nacktkultur jedesmal in Zeiten der Degenerierung und des Zusammenbruches eines Volkes wieder finden (Q. Schrift 1928, 269). Ali ni tudi ženska današnja moda med nami že globok uvod v Nacktkulturo in razpad? Skupni pastirski list 1924 so končali nemški škofje: »Boj, ki ga bojujemo, je boj za čast ženstva, za pravo svobodo ženskega spola.« — Govori Ivana Kovačiča v Zborniku 1926, 87, 106, 123, 173, ti bodo dobrodošli, ker so danes — ko imamo pred sabo tudi cerkveno odredbo — še bolj aktualni. Tam pravi ta bojevnik: brez zatiskanja oči in brez kompromisov treba delati, drugače se vse prizadevanje razblini v nič; boj proti nekrščanski modi je boj proti nečistosti.

Nekateri dušni pastirji so slabi in ne odločni. Še poskusili niso, pa so že »prepričani«, da ne bodo uspeli. Škof je ukazal! Tako povej! Cerkev vati, ki le do bro hoče, le dobro želi, ta mati ukazuje. Če tudi katere parkrat v cerkev ne bo, se ji bo pa vest oglasila o zgledu dobrih... Zahtevaj tudi od šolaric, da se drže pravih dostojne mode, sicer bo težak prehod, ko bodo izstopile iz šole.

Predvsem pa ne smemo pozabiti, da je slaba noša zunanji izraz notranjega slabega zadržanja. Zato je najbolj potrebno, prenoviti vire notranjega življenja, potem bomo lahko uveljavili paragrafe o dostojni noši.

Še eno je gotovo. Če jih v cerkvi ne boš s pomočjo škofovih navodil mogel pokriti, jim tudi zunaj cerkve z vsemi mogočimi nauki in sveti in prošnjami ne boš zdaljšal ne kril ne rokavov. Praksa je pokazala, če dosežeš da bodo pokrite, bo šlo drugo z lahkoto.

Tako bo prišlo tudi zunaj cerkve do prave mode, posebno še na deželi, ker si dvojne prazniške obleke ne bodo mogle privoščiti, a v mestih in trgih bodo še notranje prerajali in uspehi bodo obilni, ki jih sebi in vsem, ki spoznavajo žensko trmo, želi
Podnaturza.

Spomini iz pastirstva.

Kaplan.

Zadnji mesec svojih študij so se pogovarjali četrtoletniki bogoslovja o svoji bodoči prvi službi, nekateri so bili že duhovni, posvečeni v 3. letu, druge je še čakala nova maša z vsemi prijetnostmi in sitnostmi. A na skupnem sprehodu, ko se je razpravljalo o raznih kaplanskih mestih, se je vse drugo pozabilo in v duhu gledalo, kje bo kateri šetal čez par mesecev. Znali so, na katera mesta nastavljajo novince, vedeli, kateri je prosil za premeščenje, ali kateri je na vrsti, da gre drugam in mesto izprazni lahko novincu. Znal so se je, kaj je na tem mestu ugodnega, katere težave mučijo drugod, kaka je plača in druge zadeve, ki vplivajo na mladega duhovna. Dve kaplaniji sta bile znane kot posebno slabe, bile sta kot za kazen ali za pokoro radi kake nepremišljenosti. Prva je bila v samotnem kraju obdana od gozdov in plačala 210 goldinarjev, brez kakih postranskih dohodkov. Ljudje, sami revni, niso dajali nobene bire, intencije zelo redke po 50 krajcarjev, dohodke od štole je imel župnik, ker so mu bili v fasio zaračunjeni. Župnik je vpošteval gmotni kaplanov položaj ter mu je za hrano in postrežbo zaračunal le 80 gld. letno, tako, da je kaplanu ostalo 10 gld. na mesec. S tem zneskom naj si omisli obleko, nabavi knjige, plača časopise — k sreči sta bila takrat le dva, kajti vse se vrši pred nekako 40 leti — in za reveže naj odloči skromni znesek. Domači so mu plačali prvo selitev, a ko se je čez leto podal na drugo mesto, se je moral zadolžiti, da je skromno svojo opravo premestil na svoj novi delokrog.

Druga taka služba, je bila gmotno nekoliko boljša, a sitnost je bila v hiši, katero že Manzoni obdeluje v »Promessi sposi«, ko Perpetua celo župnika Abundija spravlja v zadrego.

Kuharica je menila, da ne komandira samo poslov v hiši, temveč tudi mladega g. kaplana. Takoj prve dni mu je dajala navodila, v katere hiše naj ne zahaja, katerih ljudi se naj ogiblje, kateri otroci

so popasli farovski travnik ali klatili na farovškem vrtu medene hruške. In red je v hiši radi obeda in večerje, pa po Ave Mariji se zapre župnišče — takrat mora biti vsakdo doma itd.

Ta navodila in kar je še vmes prišlo so zagrenila kaplanom življenje, da so se oglašali čez leto na drugo službo.

Semeniški duhoven g. Anton je vodil svoj oddelek na sprehod. Ob cesti je bilo nekaj gostiln in nekateri tovariši koncem vlaka so smuknili na kozarec vina in počakali da so se tovariši vrnili po isti cesti domov, pa se pridružili od zadaj vlaku, da nekateri bogoslovci še vedeli niso, ali se je njih vrsta zmanjšala ali vedno ista ostala.

Zvedelo je pa to vodstvo in klicalo g. Antona ad andisendum verbum. Na potu k vodju se ni g. Anton zavedal, zakaj ga kličejo, zato je bil nekako zbežgan, ko se mu reče, naj pove imena onih, ki so se izgubili na potu v gostilno. On je voditelj oddelka, torej odgovoren za red in točnost in če sam ne more ohraniti pravielnega vedenja bogoslovcev, bode vodstvo poskrbelo. Torej na dan z imeni!

G. Anton se ni oziral po svoji četi, ali je polnoštevilna na sprehodu, ker se mu je zdelo pod bogoslovsko častjo nadzirati tovariše. Ko se mu končno zastavi strogo vprašanje, kdo se je ločil od vlaka, odgovori tudi on odločno: G. vodja, jaz sem študiral za duhovna ne za polica.

Resni odgovor je zabrsnil gospodu in ker je on imel skoraj odločilno besedo pri nastavljanju novincev, je dobil gosp. Anton kaplanijo za kazen tam, kjer je Perpetua imela glavno besedo.

Ko je prebral dekret, se je spomnil dosedanjega svojega življenja in žalostno spoznal, koliko je pretrpel po krivici pri svojih študijah.

Že prvo leto ko je prišel v mesto bil je prvak med součenci, prvega pol leta prvi. Takrat je bila še lokacija in če je kateri odličnjak imel več »izvrstnih kot hvalnih«, je bil premijant in dobil častno darilo.

Drugega pol leta se je tiskalo izvestje in odličnjake tiskalo debelo, premijanti so imeli zvezdico pod imenom. In glej, on je bil šele drugi tiskan, dasi so sošolci in tudi učitelji rekli, da gre njemu prvo mesto, a ker je bil sošolec v razredu, ki je imel v mestu strica dostojanstvenika, so radi njega postavili prvaka nečaka, da se ne bi visoki osebi zamerili. Bil je za njega prvi pelin, ki mu je ogrenil življenje, kajti pričakoval je v študijah pravico in zasluženje.

V latinskih šolah ni bil imenovan pri konferencah radi napredka, pač pa so omenili njegovo kmetsko uboštvo, da nima kravate za vratom in da srajca spredaj ni polikana. Za silo je ta nedostatek popravil, dasi ni bral ne pri Ciceronu ne pri Demostenu ali sta imela obratnik v redu ali ne.

Sedaj na koncu svojih študij dobi še to presenečenje. — »Morda bom jaz lažje prenašal to ponižanje, kakor kate-ri moj tovariš, ker sem bolj utrjen v prenašanju krivic in vaje zatajevanja,« je vzdihnil. Šel je na novo službo miren in odločen, začel si svoje obnašanje v župnišću kakor drugod. Naj bode v šoli, v cerkvi, pri bolnikih, povsod hoče storiti svojo dolžnost. Tri mesece je že bil na prvi službi. Prostorna župnija, precej šole in bolniki so dali opravka, da ni bilo dolgega časa. Z župnikom sta se razumela, celo Perpetua ni kazala one osornosti, radi katere so jo bili razvpili v bogoslovnici.

Ko je nadučitelj obolel, prevzel je vse ure mesto njega, da je bil dopoldne 4 ure, popoldne 2 uri v šoli. Ves upehan in zbit se je vrnil v svojo sobo. Ni čuda! Tvarine ni imel še v malem prstu, da bi kar igraje novo s starim zvezal in prakse mu je manjkalo, da bi obvladal otroke.

Neko popoldne se mu približa učenec ter pravi, da so doma bolna teta prosili, naj bi jih obiskal. So bili sicer že prevredni, a radi bi še z njim govorili.

»Tako po pouku ob štirih pojdem.«

Res gre iz šole v svojo sobo po palico, ritual in neko štolo, ker so ga večkrat klicali k bolniku na zadnjo uro »mu dušo priporočiti«.

Nad pol ure daleč je šel kar sredi otrok dotične vasi. Iz nasprotnega hriba so opazili delavci g. kaplana in spomnili, da je doma slaboten starček, ki je tudi izrazil željo še enkrat videti duhovna. Ker je ravno po cesti po službenem postu korakal cerkovnik, so kar njemu naročili, naj pove g. kaplanu, da pride še k njim, ko dokonča svoj posel.

G. kaplan je bil ravno končal in se odpravljal od prvega bolnika, ko dojde cerkovnik z novim naročilom.

»Dobro, pojdimo še nekaj korakov naprej!« Cerkovnik ga je spremljal.

Stari oče je bil zelo pri koncu. Ko je zagledal duhovna, se je razveselil, se zahvalil za obisk in izrazil željo, da bi še enkrat dobil odvezo. To se je izvršilo.

»Pa ne bi kaj molili? Morda litanije?«

»Le dajte, bom že odgovarjal, četudi počasi.«

G. kaplan poklekne poleg postelje in začne. Bolnik je bil malo gluha, zato se nagne k duhovnu, da bi bolje slišal in g. kaplan mu podloži roko, da mu je nekako na levi rami slonel. Šlo je dobro, a koncem litanij je pa glas bolniku nekako zastajal, bolj tiho pretrgano šepetanje je naznanjalo, da bolnik še živi.

Po končanih litanijah začne g. kaplan takoj »proficiscere anima christiana« in kmalu potem je videl, kako se je vrnila solza v steklenem očesu in zdrknila po bledem obličju, odmolil še predpisane molitve, pridejal še par očenašev za rajnega, na rahlo vzel svojo levico izpod glave mrliču in vstal. (Dalje.)

Skupščina Zbora svečnikov.

Dne 12. julija se je vršila skupščina Zbora. Udeležba je bila prav lepa, bilo je prisotnih nad 50 sobratov iz vseh predelov dežele in iz vseh naših škofij. Skupščina je bila ena najlepših in po sklepih zelo važna. — Obširnejša poročila bodo podali dekanijски zastopniki, ki so bili pri skupščini navzoči. Staro starešinstvo je bilo v celoti na novo izvoljeno. Bog daj moč!

VERBUM DEI

HOMILETIČNA PRILOGA ZA AVGUST

† Fr. Červ.

X. nedelja po binkoštih.

1. — Evangelij pove sam, komu je namenjena današnja prilika, namreč ljudem, kateri se bahajo s svojo popolnostjo in zaničujejo druge, katere imajo za grešnike.

Izbral pa je Jezus za svojo priliko dva človeka iz najbolj nasprotnih vrst v Judovskem ljudstvu. Eden je izmed farizejev. Te ljudi je imelo preprosto ljudstvo za žive svetnike. Drugi pa je izmed cestinarjev, katere je vse sovražilo in zaničevalo, ker so za tuje Rimljane pobirali od domačinov mitnino, katera se je zdela Judom krivičen davek.

2. — Po videzu je bil farizej svet mož; — cestinar pa očiten grešnik. Bog pa, ki v srce gleda in ne sodi po videzu, je zavrnil farizeja; cestinarja pa je sprejel v svojo milost.

3. — Prilika s farizejem in cestinarjem v templju daje pa tudi nam dvojen nauk:

I. na svojo pravičnost se nikar preveč ne zanašajmo, če tudi nimamo kaj posebnega na vesti;

II. drugih ljudi nikar ne obsojajmo, »ker bo šele od Boga vsak hvalo prejel, kadar pride sodit Gospod, ki bo razsvetlil, kar je v temi skritega in razodel misli src« — uči sv. Pavel. (I. Cor. 4, 5.)

I.

1. — V dveh rečeh je mislil farizej, da se sme pohvaliti: greha je mislil, da ni imel, dobrih del pa veliko več!

Svojim učencem je pa Jezus tako le povedal.

»Ako vaša pravičnost ne bo obilnejša, ko pismarjev in farizejev, ne pojdete v nebeško kraljestvo.« (Mat. 5, 20.)

2. — Nima grehov farizej?

Kdo jih nima? »Kdor reče, da je brez greha, je lažnik.« Eden je bil, pa le eden, ki je mogel reči: »Kdo izmed vas me more obdolžiti greha?« (Jan. 8, 46.) Ta je bil naš Gospod Jezus Kristus.

Noben drug pa ne ve, koliko velja njegova pravičnost. Gotovo je bil sv. krst očistil Savla vseh njegovih grehov. Po spreobrnjenju je bil ves čas res »sveti« Pavel. In vendar se ni upal trditi, da je brez greha, ko je pisal Korinčanom prvi list, ampak govori: »Ničesar sicer nimam na vesti, pa v tem še nisem opravičen: Gospod pa je, kateri me sodi.« (I. Cor. 4, 4.)

Kdor sam sebe za pravičnega ima, zgodi se mu lahko, da sam sebe prav ne pozna — kakor farizeji, katerim je Jezus povedal to le: »Snažite madeže zunaj na kozarcu in skledi; znotraj pa ste polni ropa in nesnage.« (Mat. XXIII. 25.)

3. — Ravno tačas, ko se je farizej hvalil, da je brez greha, gazil je v greh, ker je sumničl, obsojal vse druge ljudi in sramotil cestinarja, ki mu

nič ni bil na potu. Pa tudi njegova dobra dela pri Bogu niso bila sprejeta. Kako le? To, s čemur se je hvalil, ni bila njegova dolžnost:

»Postim se dvakrat na teden«: — en post v letu, namreč spravi dan, nakladala mu je postava Mojzesova.

»Dajam desetino od vsega, kar imam«; — le od poljskih pridelkov je postava zapovedala desetino...

Delal je mož, kar ni bil dolžan; kar bi bil moral storiti, pa je opuščal — prav po besedi Kristusovi: »Od mete dajete desetino, od janeža in kimene: opuščate pa, kar je v zapovedih imenitnejše: pravičnost, usmiljenje, vera.« (Mat. XXIII, 23.)

Še hujšo zmoto farizejev pri njih dobrih delih omenja sv. Matevž XV. 5, kjer beremo, da staremu očetu, stari materi odtegujejo njih štenje, da se s tem izkazujejo pri daritvah.

Res, čudno »dobro delo«, kjer se dolžnost zanemarja, da se opravi kaj takega, kar je samo nasvetovano ali pa tudi le na videz.

S svojo »dobro vestjo« naj se torej nikdo ne ponaša, ker se ne ve, kaj še bo. »Kdor misli, da stoji, naj gleda, da ne pade,« smo slišali iz berila danes teden. (I. Cor. 10.)

S svojim zasluženjem, — če ga kaj ima, naj tudi ne hvali sebe, ampak Boga po vzgledu sv. Pavla, ki pravi: »Po milosti božji sem, kar sem... Sebe pa ne bom hvalil razven v svojih slabostih.«

II.

1. — Kdor prerad gleda svoje popolnosti, vidi lahko napake drugih ljudi prevelike. Kdor je sam sebi sama popolnost, njemu je rad vsak drugi človek sama slabost. Odtod je pa med nami toliko natolcevanja, predrznih in krivih sodb, opravljanja, obrekovanja... Jezus pa vsega tega ni učil; tudi ni trpel, da bi se bil kdo vpričo njega vsedal na čast in dobro ime svojega bližnjega.

2. — Predrzne in krive sodbe. — Nekdaj ga je bil povabil na gostijo neki farizej, Simon. Tedaj se je približala Jezusu neka ženska, Marija Magdalena, ki ni bila na dobrem glasu v tistem mestu. Ali skesala se je bila svojega življenja in poboljšana je bila prišla iskat odpuščanja. Gospodar, farizej Simon, pa jo je sam pri sebi takole sodil: »Naj bi bil Jezus prerok (katerega pričakujemo), vedel bi, kdo je in kako je ta ženska... da je grešnica.« — Jezus pa mu je rekel: »Simon! nekaj ti bom povedal.« — »Učenik, le povej!« pravi Simon. In Jezus mu reče: »Ali vidiš to ženo? Povem ti: veliko grehov ji je odpuščenih, ker je velika njena ljubezen... pa je rekel: »Odpuščeni so ti tvoji grehi; pojdi v miru.« — (Luk. 7.) — Drug vzgled: V Jerihi je bil Cahej; bogat človek pa na slabem glasu. Tudi ta je iskal Jezusa, ko je prišel v Jeriho. Predelati je hotel svoje življenje in poravnati svoje krivice — štirikrat, če bi bilo treba. — Do Jezusa ni mogel, ker se je vse trlo ljudi okoli njega. Zato se je popel v divje figovo drevo pri poti, kjer je moral Jezus mimo iti. Hotel je namreč prav gotovo z Jezusom govoriti. Ni le govoril ž njim; — kakor kakega znanca s prijatelja ga Jezus nagovori: »Cahej, stopi hitro doli... (Luk. 19, 5.) Pa glejte jo hinavsko nevoščljivost: »In ko so vsi to videli, so godrnjali, rekoč: »H grešnemu človeku je šel v hišo!« — Tudi takrat ni Jezus molčal, ampak je rekel: »Danes je njegovi hiši zveličanje došlo, in tudi on je sin Abrahamov.«

3. — Kaj pa ljudi napeljuje, da se tako zgražajo nad grehom svojega bližnjega, hkratu ga pa s tako slastjo dopovedujejo drug drugemu? — Nič drugega, kakor farizejsko prevzetovanje. »Jaz pa nisem tak, kakor on.« — Kako

pa Jezus to delo sovraži, povem tole prigodbo: »Ko je nekega dne Jezus v templju učil, pripeljejo pred njega pismarji in farizeji neko ženo, rekoč: »Učenik! Ta žena je bila sedaj zasačena v prešestvu. V postavi pa je Mojzes zapovedal tako kamenjati. — Kaj tedajti praviš?« Jezus pa je rekel: »Prav! in kdor izmed vas je brez greha, naj vrže prvi kamen«... In sklonil se je k tlom, kakor da bi v pesek nekaj pisal. Kadar so pa tožniki to slišali, so začeli odhajati eden za drugim...

Niso bili prešeštniki; pa vsak je imel kaj na vesti; — in ni jim bilo za prešeštvo (ker take bo sodil Bog) ampak ponesti so se hoteli s svojo svetostjo — pa slabo so naleteli...

* * *

1. — Vesela beseda je šla za skesanim cestninarjem: »Povem vam, ta je šel opravičen na svoj dom. Ali bo ta beseda šla tudi za nami, ko bomo šli mi odtod — vsak v svojo hišo, ki nam jo pripravljajo na onem svetu?

2. — Le usmiljeno srce Jezusovo nas tolaži, da se nam dobro izteče, ako smo tako spokornega duha, kakor je bil evang. cestninar, kakor je pisano: »Skesanega in ponižnega srca, o Bog, ne boš zavrzel.« (psalm 50.)

3. — Zapomnimo si pa, da nam I. ne gre pošiljati samih sebe v nebesa in II. ne gre nam obsojati in pogubljeni drugih ljudi. — Ta sodba gre le Bogu samemu; nam kaže pa prositi: »Bodi nam milostljiv in v dan sodbe reši nas o Gospod.« Amen.

Ivan Kovačič.

XI. nedelja po binkoštih.

Kedaj ne smemo molčati.

»Beseda o pravem času je zlato jabolko v srebrni skledici.« Preg.

Šolski otroci so večkrat silno glasni na cesti, na potu v šolo ali iz šole, kriče med odmorom, klepetajo med naukom; kadar je pa tak glasen in jezičen učenec v šoli vprašan, pa molči kot mutast ali pa jeclja in govori tako tiho, da se mora učitelj ali duhovnik k njemu skloniti, če hoče kaj razumeti. Kadar bi bilo treba govoriti, molči; kadar bi bilo treba molčati, govori.

Taki šolarji smo več ali manj mi vsi: glasni smo in mnogo govorimo, ko bi morali molčati, ko bi bilo treba govoriti, pa molčimo kot grob! Narobe svet! — Velika modrost je, jezik prav rabiti, t. j. »prav govoriti«; ker veliko grešimo z govorjenjem. Zato pravi sv. pismo: kjer se veliko govori, ne bo brez greha. Kdor pa brzda svoje ustnice, je jako moder.

Premisliti hočemo danes, kedaj se nam je ravnati po besedah sv. pisma: »Beseda o pravem času je zlato jabolko v srebrni skledici«; to se pravi: premisliti hočemo: kedaj ne smemo molčati.

* * *

Da ne govorimo o tistih prekanjenih beračih, ki se delajo mutaste, da bi vzbudili večje usmiljenje, in ki so vredni, da bi res postali mutci, — vrzimo se še enkrat

1. — k otrokom in povejmo najprej njim, kedaj ne smejo molčati. — Oče, mati, tvoj otrok je nekaj zakrivil, in ti ga pokličeš predse in rečeš: Ali si ti to storil? Otrok pa srepo gleda in molči. Veliš mu: Prosi lepo odpuščanja!

Otrok se ne gane. Groziš s šibo: Ali boš še kedaj to storil? Otrok ne odgovori. Šiba poje. Paglavec bi se dal raje ubiti, nego bi prosil. O, ubogi oče, kako globoko tiči trma v srcu tvojega otroka! Kaj boš, mati, še dočakala! Ako otrok skesan prizna svojo krivdo in prosi odpuščanja, kako rada mu oče in mati odpuščata! A tako trdovratno molčanje. Kako je pregrešno!

2. — A ne hudujte se nad trmastimi otroci; saj niste vi odrasli sami nič boljši. Poglejmo! Sosesta sta se skregala; od obeh strani se je vsula cela ploha psov. In ko sta izbruhala vse, kar sta imela v sebi strupa in žolča, postaneta pa mutasta; ne govorita več drug z drugim, se ne pogledata, ne pozdravljata in se drug drugemu izogibljeta. Prej sta grešila z govorjenjem, sedaj pa z molčanjem. Protinaravno, dá, proti božji volji ravnamo; če med seboj prijazno ne občujemo. Drevo se naslanja na drevo in človek na človeka; zato si postavljamo hiše skupaj v vaseh, trgih in mestih; drugače bi si jih postavljali v puščavah ter jih zagrajali z zidovi ali plotovi. — Res je, da smemo včasih hudobnega sosedu pri miru pustiti, a prijaznega pozdrava ali celo odzdrava ne smemo odreči nikomur.

3. — Najžalostnejši molk pa je molk med možem in ženo. — Sprla sta se radi malenkosti, a trma in napuh sta jima zavezala jezika. On noče začeti s spravo, in ona ne odnehati od svoje trme. Žalosten in smešen prizor! Oba bi že rada govorila, komaj čakata na to, sto reči bi se imela pogovoriti, — a začetni noče nobeden, in zato je v hiši, kakor v mrtvašnici.

Ubogi otroci, ki so priče takega prizora! Oče, v krčmi vesel in zgovoren, doma pri otrocih in ženi pa čmeren, piker in redkobeseden! Na eni strani preveč govorjenja, na drugi premalo. Tak molk ni po božji volji!

4. — Ne molči, kadar je treba koga po pravici pohvaliti, mu kaj do brega priznati! Glej, tvoj otrok si prizadeva te razveseliti. Daj mu kratko besedo pohvale, in dobro mu bo delo. Ti imaš res pridne posle, pokaži jim s prijazno besedo svojo zadovoljnost! Saj sam veš, da zaslužena pohvala srce razveseli. Sicer bodo tvoji otroci in posli izgubili vse veselje. Saj so še odrasli in modri ljudje večkrat tako otročji, da nestrpno pričakujejo pohvale in priznanja!

A kolikokrat nam nevoščljivost zaveže jezik! Mutasti smo, nočemo priznati, da je naš bližnji res hvale vreden; radi pa govorimo o lastnih zaslugah in zamerimo, ako se nam domišljena čast odreka. Plemenito srce ne misli na lastne vrline, pač pa zvesto hvali, kar ima bližnji hvalevrednega na sebi.

5. — Istotako ne molči, ako te veže dolžnost hvaležnosti. — Zahvala je ob enem prošnja in najboljša priporočilo za prihodnje dobrate. Jezus se nad nehvaležnostjo milo pritožuje, in sam si že izkusil, kako nehvaležnost v srce boli. Bodite hvaležni! S tem boste pokazali, da ste blagega srca. Pregovor pravi: Beseda ni konj!

6. — Ne molči, kadar vidiš bližnjika žalostnega. Ne hodi mimo njega, kakor judovski duhovnik in levit mimo ranjenega popotnika, — tolaži ga po svojih močeh. Sočutna beseda je hladilen balzam za žalostno srce.

7. — Govori, kadar je treba nevedne učiti, dvomljivcem prav svetovati, zlasti pa, ko je treba grešnike svariti. — Ako vidiš popotnega človeka, ki hodi po napačni poti, ali otroka, ki nabira strupene gobe, — ali ga ne boš opozoril na to? Bil bi pač brez srca in vesti, če bi tega ne storil. In vendar gre tu le za zamudo časa in telesno življenje. Pri grešniku pa gre za neumrjočo dušo. — Ne boš li niti z besedo poskusil, da bi ga rešil?

Egiptovski Jožef ni molčal, ko so njegovi bratje na paši storili nekaj hudega; hotel je preprečiti, da bi se še kedaj kaj takega zgodilo. Prav je storil! Heli pa je molčal h grehu svojih sinov, in bilo je to njemu in njim v pogubo. — Janez Krstnik oznanjevalec pokore v puščavi, je povzdignil odločno svoj glas, ko je videl pohujšljivo življenje Herodovo; še celo desni razbojnik na križu je svaril svojega tovariša, da bi rešil njegovo dušo. Govori torej, oče, govori gospodar, predstojnik, govori dušni pastir, govori gostilničar, ko vidiš, da se okrog tebe širi pohujšanje. Ako molčiš, si deležen tujih grehov.

8. — Ne molči, kadar zahteva božja čast, da se oglasiš! — Slepec v Jeruzalemu na glas vpije: »Jezus, Sin Davidov, usmili se me!« Drugi ga opominjajo, naj bo tiho; on pa še bolj vpije. In Jezusga ni posvaril, ampak ga je uslišal, ker je dal Bogu čast. — Otroci kličejo: »Hozana!« Zopet opomnijo Jezusa: »Reci jim, naj molčijo!« Jezus pa odvrne: »Ako bodo ti molčali, bo kamenje vpilo!« Naj torej le kličejo na glas, da je Jezus Kralj. — In zakaj Zveličar pred Kajfom ni molčal, ampak javno izpovedal, da je Sin božji?« — Ker je to zahtevala božja čast.

Tako govori tudi ti, ko se vpričo tebe vera napada in Bogu čast krade. Žalibog, marsikaterikrat možje molčijo — in otrok jih osramoti, kakor tisti otrok, ki je pogumno stopil pred sramotilca vere in mu zagrozil: »Tako se ne sme govoriti o ljubem Bogu.« Vse navzoče odrasle je osramotil ta otrok. — Da, kadar slišimo govoriti zoper Boga, zoper sveto vero, Cerkev in njene naredbe, takrat ne smemo molčati.

9. — Ne molči, kadar prideš v družbo, kjer molijo. Najlepše rabimo jezik, kadar molimo. Kako slabo znamenje je, če se kdo moliti sramuje. Kako žalostno, če kdo moliti niti ne zna več! Družina se zbira k molitvi rožnega venca; gospodar, sin ali hlapec pa pograbi klobuk in se zmuzne pri vratih ven v noč. Kako žalostno!

10. — Slednjič te prosim, ljubi grešnik, ne molči, kadar poklekneš pred izpovednika! Ako imaš hude reči na svoji vesti, te hudobni duh tišči za grlo, da bi ti greh zamolčal, on bi se pa smejal! Ako je vselej greh molčati, kadar bi imeli govoriti, je pa molčanje v izpovednici naravnost strašen greh, ker ima silno hude posledice.

O Gospod, odpri moje ustnice, da bo moj jezik oznanjeval tvojo hvalo! Razveži moj jezik, da bom o pravem času govoril tebi v čast, sebi in bližnjemu v zveličanje! Amen!

Ivan Kovačič:

Praznik Vnebovzetja D. M.

»Kdo je ona, ki prihaja kakor vzhajajoča zarja, lepa kakor luna, izbrana kakor solnce, strašna kakor razvrščena bojna četa?« (Vis. pes. 6, 9.) Tako se pač povprašujejo strmeč angelski zbori, ko gledajo Marijo v čudoviti lepoti in slavi, prihajajočo v nebesa. — Srečni trenotki, ko je smela na zemlji priti skati na srce ljubko dete Jezusa; pa brezprimerno veličastnejši je trenotek, ko prihaja povišana nad vse angele v nebeški Jeruzalem in jo njen ljubi Sin sam venča s krono večne slave! — »Češčena bodi Kraljica!« kliče ji navdušeno zmagoslavna cerkev. »Češčena, Mati milosti!« pozdravlja jo prisrčno vojskujoča se in trpeča cerkev. »Češčena bodi, upanje naš!« kličemo danes še posebej mi svoji farni patroni in zavetnici. »Kdo je ona?« vprašujejo angeli in odgovarja-

jo: »Kraljica!« »Kdo je ona?« vprašuje cerkev ter jo kliče: »Mati milosti!« »Kdo je ona?« vprašujemo danes mi, njeni varovanci, ter dvigamo k nji roke: »Mati, upanje našel!«

Kdo se pač lahko bolj odkrito veseli Marijinega povišanja v nebesih, kakor duhovljani, katerih cerkev je posvečena njenemu vnebovzetju? Toda, predragi, Marija želi, da bi bili tudi mi, njeni varovanci, vsi enkrat povišani; — a, ne le to, še več: ona srčno želi, da bi bili povišani tudi tisti, ki tavajo še po temi in smrtni senci ter ne poznajo še nje in njenega božjega Sina, to so pagani.

Letošnje leto, predragi, je misijonsko leto, je leto posebnih jubilejev ali svečanostnih obletnic in veselih spominov. Tridesetletnico praznujemo, odkar je zatisnil trudne oči kardinal Lavigerie, osvoboditelj ubogih sužnjev v Afriki. Stoletnico praznujemo od ustanovitve »Misijonske družbe sv. Ksaverija«. Tri stoletnico praznujemo, odkar je bil svetnikom prištet sv. Frančišek Ksaverij, veliki apostol Indije in Japana. Tri sto let je odbežlo v večnost, odkar je sv. Peter Klaver, apostol zamorcev, naredil junaško obljubo, da hoče biti do smrti služabnik in suženj zamorskih sužnjev. Istotako je preteklo tri sto let, odkar je bila ustanovljena v Rimu »Kongregacija ali družba za razširjanje vere«. In slovesno tri-dnevno ob tri stoletnici ustanovitve te velepomembne kongregacije obhajamo mi ravno te dni. Zato se mi zdi, da ne morem te tri-dnevne lepše in primerneje zaključiti, kakor s tem, da vam izpregovorim

o Marijinem misijonskem delovanju med malikovalci in krivoverci ter med pravičniki in grešniki.

O preblazena Devica Marija, naša najmogočnejša varhinja in priprošnica, ki si bila danes nad vse svetnike in angele povišana, povzdigni tudi naše misli k nebeškim željam!

* * *

Zgodovina sv. kat. cerkve nam spričuje, da je Marija poleg Jezusa prava luč v razsvetljenje nevernikom in krivovercem. Pri njihovem izpreobračanju se izpolnjujejo besede sv. Bernarda: »Po Mariji k Jezusu!« Kakor breme v misijonskih sporočilih, pričenjajo misijonarji svoje apostolsko delovanje z Marijo. Najprej pokažejo divjakom podobo Matere B., jim jo razkladajo in pripovedujejo o njeni prečudni materini ljubezni. In polagoma se jame daniti v temnih srcih malikovalcev, noč zmot in vraž gine pred svetlobo krščanstva, odpre se jim pot do Kristusa, pri katerem najdejo nadnaravni mir in blaženost.

Sv. Peter Klaver se je, kakor vsi svetniki, odlikoval po posebni ljubezni do Marije. To otroško ljubezen do nebeške Kraljice mu je že v nežni mladosti v srce vcepila njegova pobožna mati. Ko je vstopil v družbo Jezusovo in so ga predstojniki poslali v Ameriko za apostola zamorskih sužnjev, prizadeval si je na vso moč, vsaditi čiščenje M. B. v srca teh nesrečnežev. V prostih urah je iz jagodam podobnih sadežev neke v Ameriki rastoče rastline izdeloval rožne vence. V letih svojega apostolskega delovanja je med svoje novokrščence razdelil okrog 10.000 rožnih vencev ter jih naučil te lepe molitve. Ob praznikih Marijinih je s pomočjo blagih dobrotnikov pogoščeval rezveže in gobavce. Po kosilu jim je v prisrčnih besedah govoril o Mariji in jim vzbujal zaupanje do nje, ki se imenuje tolažnica žalostnih. Nato je molil z njimi sv. rožni venec in jih blagoslovil. Uboge sužnje je kar očarala njegova miloba in dobrot. Vedno je nosil s seboj majhno knjižico o Marijinem življenju in pogosto je klical iz dna duše: »O moja ljuba Mati! Uči me ljubiti tvojega božjega Sina! O, da bi imel le iskrico ljubezni, ki je vedno zanj žarela v tvojem srcu! Daj mi svoje srce, da ž njim vredno prejmem Tvojega Sina!«

Na praznike Marijine se je vselej pripravljali z molitvijo, spokornimi deli in postom. Govoreč o čednostih preblašene Device je njegovo srce prekipevalo hvale in slavospevov nji, ki jo je tako otroško vdano ljubil. Nekoč se je na praznik Marijinega oznanjenja nahajal v domači kapelici nekega Španjolca, ki je s svojo družino bival v Kartageni. Pogovarjajo se prav zaupno in prijateljsko o Materi Jezusovi in Peter Klaver jim pokaže sliko Marijinega oznanjenja. Govoreč svojim poslušalcem o ljubezni do Marije, se zamakne in ostane tako celo uro sredi strmeče družine. Navzoči so jokali od ginjenja; Peter Klaver pa ni videl nič, ni slišal nič, dokler ga njegov spremljevalec ni opomnil da je čas vrniti se v samostan.

Marija je svojega zvestega služabnika odlikovala z mnogimi dokazi svoje ljubezni in na njen praznik 8. sept. 1654. je mirno zaspal v Gospodu.

Neštevilno Judov in krivovercev je bilo po Mariji čudežno razsvetljenih, da so prišli k spoznanju resnice ter postali goreči katoličani. Tako mila luč se je izkazala Devica Marija Alfonzu Ratisbonu. Bil je rojen Jud in kot Judje sploh velik sovražnik krščanstva. Taka čustva so ga navdajala, kakor nekdanj Savla na poti v Damask, ko je tudi Ratisbon na svojem potovanju obiskal večno mesto Rim. Njegovi prijatelji, katere je tam obiskal, so mu prigovarjali, naj se odpove judovski veri ter naj prestopi v kat. cerkev; a Ratisbon ni hotel dolgo nič o tem slišati. Nekdo mu da svetinjico M. B. ter mu priporoči, naj moli znano molitvico: »Spomni se o premila...« Ko gre Ratisbon 20. jan. 1662 proti cerkvi sv. Andreja s svojim prijateljem baronom Russiereom, ki je imel tam opravek radi nekega pogreba, doleti ga, kakor nekdanj Savla, kar nemudoma milost božja. Baron ga prosi, naj bi ga, dokler ne opravi svoje zadeve v samostanu, počakal nekaj minut v cerkvi ter si jo ogledal. Pustil ga je bil na epistelski strani; a ko pride nazaj, ne najde ga več tam; išče ga po vseh kapelah in o čuda! — nazadnje ga zagledav kapeli sv. Mihaela, klečečega na tleh, oči obrnjene kvišku, kakor zamaknjene. Pokliče ga — nič odgovora, prime ga za rame, a ne zgane se; pokliče ga še enkrat, a nepremakljivo kleči, o — gotovo gleda prelepe nebeške reči! Ko ga prime še trikrat ali štirikrat, se Alfonz slednjič obrne proti svojemu prijatelju, ki bere v njegovih solznih očeh, da se je zgodila z njim velika izpremembra. — —

Pozneje je vpričo duhovnika, ki je Ratisbona pripravljali za vzprejem v kat. cerkev, pripovedoval s svetim navdušenjem tole: »Videl sem jo, videl sem jo... Šele malo časa sem bil v cerkvi, ko se me naenkrat polasti nepopisljiv nemir. Ozrem se... vse poslopje mi nekako izgine izpred oči in le ena sama kapela zbere takorekoč v sebi vso luč. V sredi tega nebeškega žara pa se mi prikaže na altarcu Devica Marija — velika, bliščeča, polna veličastva in vendar polna milobe, ravnostako kakor je v podobljena na svetinjski, in neka nepremagljiva moč me vleče tjakaj k njej. Devica mi da znamenje, naj poklekнем, zdelo se mi je, kakor bi rekla: »Tako je prav!«

Mati usmiljenja je bila tako Ratisbonu iz nebes prinesla luč sv. vere. razsvetlila mu um, prešinila srce, da se je dal krstiti, postal mašnik, veliko storil za razširjenje sv. vere in l. 1884. v sluhu svetosti umrl v Jeruzalemu.

2. — Enako razsvetljuje Marija tudi pravoverne pravične kristjane ter jih potrjuje in poživlja v veri, da ostanejo neomahljivi sredi viharjev zapeljivega sveta. Zato jo po pravici imenuje sv. Metodij: »luč vernikov«. Sv. očetje pripovedujejo, da je ravno Marija boječe apostole po smrti Jezusovi (vel. soboto) tolažila in potrjevala, da niso v veri omahovali in odpadli. In nekatere je celo na njihovih apostolskih potovanjih spremljala, jih podpirala z molitvami ter jim pomagala do globokejšega spoznanja presv. resnic božjih. Zato so

se apostoli vanjo ozirali kakor v svetlo luč ter jo priznavali za svojo Kraljico. In od tedaj se verniki vedno s trdnim zaupanjem ozirajo vanjo, da jim kaže pravo pot k Jezusu. V svojih dušnih in telesnih bridkosti kličejo k njej, v dvomih vprašajo za svet njo, ki je mati spoznanja in dobrega sveta, v žalosti zdihujejo k njej, in ona posije v njih srca z žarkom tolažbe. Tega se kristjani zavedajo, zato njo med svetniki najbolj časte, in kjer je njeno češčenje splošno in goreče, tam cvete sv. vera, ki je tudi v ljubezni delavna. Hvalevredna je navada, da prižigajo kristjani pred Marijinimi podobami zlasti ob sobotah in praznikih Marijinih lučce, ker s tem spoznavajo Marijo za svojo luč, kakor bi hoteli reči: »Po Mariji hočemo k Jezusu.«

3. — Izrek: »Po Mariji k Jezusu« velja pa tudi tistim, ki so jih zapeljale zapeljive vešče v posvetno močvirje; ker tudi takih Marija ne zapusti, tudi v grešno temo posije njena materina skrb, da bi izgubljenega sina pripeljala na Očetov dom, izgubljeno ovco v hlev dobrega pastirja. Res tema vlada v srcu grešnikovem, mračne misli se pode po njem. Rad bi bil vesel, pa mu ne gre od srca, rad bi se zabaval v tovaršiji, a vedno ga nekaj na duši teži... Spomni se Marije, katero je nekdan tako rad častil in kar sam od sebe se mu izvije iz srca tilf zdihljaj: »O Marija, pomagaj... o Marija, reši me iz teme...« Zdihovalje ni zastoj. V duši grešnikovi se jame daniti. Že to je milost božja, da nima miru, da spozna svojo nesrečo, svoj globoki padec... Temne strasti, grde razvade se mu jamejo studiti... in, kakor nebeški žarek, mu posije v srce misel: »Vstanem in pojdem k Očetu!« — Kdo, vprašam, kdo mu je pregnal moreči mrak in črno noč? To je storila Marija z žarki svoje dobrotljivosti in usmiljenja, zakaj njena molitev — pravi sv. Bernard — razsvetli noč, in njena moč prežene temo. Luč Marijine priprošnje posveti grešniku na pot, po kateri se zopet srečno vrne k svojemu Očetu.

Naj nam dokaže to sledeči dogodek. V bolnišnico v B. na Badenskem so pripeljali moža, ki že več let ni prejel sv. zakramentov. Od začetka je bil oduren in neprijazen, a stregli so mu zelo pazljivo. Dal ni nobenega znamenja vere; včasih je bila slišati od njega tudi kaka zaničljiva beseda o duhovnikih. — Njegova bolezen je bila vedno hujša; strežniki so morali že misliti na spravo z Bogom. Nekoč reče v bolečinah nevoljno: »O da bi bil že vendar enkrat konec z menoj!« Strežnik ga vpraša, če res misli, da je s smrtjo vse pri kraju. »A kaj!« odgovori bolnik mrzlo, »mrtev je mrtev; drugega nič ne verjamem!« Strežnik ga prepričuje, da se moti, da je še drugo boljše življenje po smrti, da so tudi njemu še nebesa odprta, ako se resnično skesa... Nato strežnik odide in se vrne še le zvečer, da bi čul pri bolniku po noči. Ko sta tako sama, oglasi se naenkrat bolnik v steno obrnjen in pravi: »Zadosti sem že premišljeval; jutri pojdite mi po duhovnika, da se izpovem.« In nato je začel pripovedovati, da je imel vendar tudi on nekaj dobrega na sebi, ker je dal včasih kaj ubogajme in je vsak večer molil iz navade očenaš in češčenamarijo na čast M. B., kakor ga je bila naučila rajna mati, ki mu je večkrat rekla: »Marija ne pusti, da bi se kdo pogubil, ako moli le en Očenaš vsak dan njej v čast.« Bolnik je bil popolnoma prepričan, da se ima edino le Mariji zahvaliti za milost izpreobnjenja. Spravil se je prav lepo z Bogom, živel ves potolažen in pomirjen še nekaj dni in potem vdano zaspal v Gospodu.

Dragi častilci Marijini! Bodimo tudi mi po svojih močeh misijonarji po vzgledu naše nebeške Matere in zavetnice! Tudi nas naj navdaja enaka ljubezen do Boga in bližnjega, kakor njo, — ona ljubezen, ki je nagnila toliko duhovnikov, redovnikov in redovnic, da so zapustili očeta in mater, brate

in sestre, bogastvo in brezskrbno prijetno življenje ter šli streč divjakom, gozdarjem in drugim bolnikom s strašnimi boleznimi. Postanimo tudi mi misijonarji, in sicer:

1. misijonarji sami zase in za svoje duše,
2. misijonarji za svoje domače in najbližje,
3. misijonarji za svojo domovino,
4. misijonarji za nesrečne pagane,
5. misijonarji za ves svet.

1. — Morebiti je to leto za nas zadnje; vsekakor se ne bo vrnilo nikoli več. Ne pustimo ga odhiteti brez koristi za naše duše; bila bi škoda, ki je nikoli ne bi mogli popraviti.

2. — Dasi moramo skrbeti predvsem za lastno dušo, ne smemo nikakor biti nebrižni za zveličanje drugih, zlasti naših domačih. Vršimo tu apostolsko delo — z dobrim zgledom, s krotkostjo in potrpežljivostjo, z velikodušno ljubeznijo in z junaškim zatajevanjem samega sebe.

3. — Kdor dela za izpopolnitev samega sebe in svoje okolice, koristi s tem znatno svoji domovini.

4. — Enostransko pa bi bilo, če bi omejili svojo skrb in delo le nase, na domače, na domovino. Treba je skrbeti in delati za vse ude skrivnostnega telesa Kristusovega. Pomagajmo po vzgledu misijonarjev tudi poganom z darovi in molitvijo.

5. — A naša ljubezen in naša gorečnost naj sega še dalje. Vklenimo v svoje srce in svoje molitve vse narode, vsa ljudstva, vse jezike kakor sv. Frančišek Ksaverij, ki mu ni bilo dovolj, da je reševal duše v Indiji in v Japanu, ampak je hotel iti še na Kitajsko, v Rusijo in Afriko. Bog je sprejel njegovo dobro voljo za dejanje in ga je že prej ovenčal z večno slavo. Pomagajmo, če moremo in kolikor moremo, misijonom po vsem svetu.

Odprimo srca, dokler nam je čas tega življenja še na razpolago. Naj bo slednji dan v njem bogat po zasluženju. In kadar se nagne tudi nam zadnji dan in nam zaide solnce življenja, nam bo zasijalo lepše življenje v večnosti — v družbi Marije Device, sv. apostolov in misijonarjev. Amen.

A. A. M. D. G. E. B. M. V. H.

Ivan Kovačič.

XII. nedelja po binkoštih.

Predragi v Kristusu! Ranjeni smo bili s trnjem greha; Kristus nas je prišel ozdravit. Pogreznili smo se v prepad pogubljenja; Kristus nas je iz njega rešil. Oslepeli smo na umu in božjem spoznanju; Kristus nam je prižgal luč prave vere in nam dal, da vidimo pot do svojega večnega cilja. Kaj nam torej preostane drugega, kakor da se Kristusa najtesneje oklenemo ter ga ljubimo iz vsega svojega srca in iz vse svoje duše, iz vse svoje moči in iz vse svoje misli! — Saj se dobrota in ljubezen ne da drugače poplačati, kakor z dobroto in ljubeznijo. Premišljajmo danes, kako nas Kristusova dobrota in ljubezen vzpodbuja k dobroti in ljubezni.

1. — Veliko znamenje božje dobrotljivosti je bilo, ko je Bog poslal nad angela Rafaela mlademu Tobiju za vodnika, ki ga je srečno vodil po daljni poti, očetove dolgove iztirjal, mlademu Tobiju dobro nevesto izbral, ga zdravega pripeljal domov ter vrhu tega še naredil, da je slepi stari oče zopet videl. A koliko večje znamenje božje dobrotljivosti je bilo, ko je prišel na zemljo sam Sin božji in se nam ponudil za vodnika na nevarni in težavni poti skozi življenje! Ali ni to več, kakor če bi bil Bog poslal k nam vse zbore angelov? Kdo namreč izmed angelov je enak tistemu, o katerem pravi sv. pismo, da mu bo Bog dal sedež kralja Davida in bo kraljeval na njem vekomaj in da ga bodo molili vsi angeli, vsa ljudstva in vsi jeziki? Kdo izmed teh izvoljenih duhov bi nas bil mogel odrešiti?

Kar pa niso mogli vsi ti za nas storiti, storil nam je usmiljeni Samarijan, Jezus Kristus; — kdo bi ga torej iz vseh svojih moči in iz globočine svojega srca ne ljubil? Kdo naj pač zaneti v našem srcu ogenj ljubezni, ako ne — križana ljubezen sama?

2. — Še bolj se nam mora srce v ljubezni do Jezusa vneti, če premislimo, koga je ta nebeški Samarijan ozdravil. Ozdravil je svojega najnižjega hlapca, ki se je bil uprl zoper svojega Gospoda in ga bolj zaničeval, nego so Judje zaničevali Samarijane. Ozdravil je hlapca, ki je v svoji predrznosti sam radovoljno od Boga odpadel in zašel med razbojnike. Ozdravil je človeka, ko je bil že od vseh zapuščen, ko se je nahajal že na robu peklenskega prepada in je bil zapadel večni smrti. — Če je pa človek tudi, ko svoje dolžnosti natančno izpolnjuje in je v božji milosti, le malopriden hlapec, ki je storil le, kar je bil dolžan; ali je potem, ko od Boga in njegove milosti odpade, vreden božjega usmiljenja? Ali ne bomo tukaj s kraljem Davidom vzkliknili: »Kaj je človek, o Gospod, da se ga spominjaš, ali sin človekov, da ga obiskuješ!«

Res, človek po grehu ni bil vreden, da bi se Bog še dalje nanj oziral; a vendar se je Sin božji pregnanca in zavrženca usmilil, kakor se je usmilila Faraonova hči malega Mojzesa, ko je v jerbaščku plaval po vodi in jokal po materi. Toda, predragi, Mojzes je bil nedolžen; on ni Faraonove hčere nikdar razžalil; Adam pa je po grehu postal kar naravnost sovražnik božji. A kljub temu se je nebeški Samarijan ponudil svojemu Očetu v spravi dar za naše grehe in je tako postal »Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta«.

3. — Predragi! V srce bi se nam smilil ubožec, ki bi v strašnem mrazu pol nag lazil od praga do praga in prosil skorjice kruha. Pretreslo bi nas, ko bi našli na cesti človeka, smrtno ranjenega, in bi videli in slišali, kako se v strašnih bolečinah zvija in težko hrope, boreč se s smrtjo. — A kakšna groza bi nas bila obšla šele, če bi bili videli Kristusa, Jagnie božje, vse v krvi in ranah na križu in bi bili slišali njegove zadnje zdihljeje! Usmiljeni Samarijan je ranjenemu Judu le olja in vina vlil v rane; za naše rane pa ni zadostovalo olje in vino, ker bile so se tako razbolele in vnele, da jih je mogla ozdraviti in zaceliti le srčna kri Sina božjega! In Sin božji je rad dal v ta namen svojo srčno kri do zadnje kaplje — umrl je, da bi mi živeli!

O ptiču pelikanu pripovedujejo, da tako ljubi svoje mladiče, da skuša ogenj, ki ga lovci okrog mladičev zakurijo, da bi jih ujeli, s svojimi perutnicami pogasiti, četudi pri tem sam zgori. Tako je tudi Kristus videl, da gori okrog in okrog nas peklenski ogenj, in kaj je storil? Dal se je v roke svojim sovražnikom, da bi nas rešil iz krempljev peklenskega sovražnika; pustil se je tepsti in bičati, da bi bili mi zdravi; pustil se je oropati obleke, da bi nam preskrbel nadnaravno oblačilo posvečujoče milosti božje; odpovedal se je ob smrtni uri vsaki tolažbi, dabi nam pridobil neprecenljivo tolažbo in milost

srečne smrti. O neizmerna ljubezen nebeškega Samarijana do nas z nešteti ranami obdanih zemskih popotnikov!

4. — Komur pa vsi ti ginljivi dokazi Jezusove ljubezni še ne omehčajo srca, naj se spomni tukaj še na čudež ljubezni, ki se neprenehoma ponavlja v presv. Rešnjem Telesu! Veliko se nam zdi, kar je storil usmiljeni Samarijan za nepoznanega ranjenca, ker je še plačal zanj v gostilni in bil pripravljen še več plačati, če bi bilo treba. Toda s tem je pa bila tudi njegova ljubezen pri kraju, dalje se ni več zmenil zanj. Kako ravna pa z nami nebeški Samarijan, Jezus Kristus? O, on ni še zadovoljen s tem, da bi nas le ozdravil; on tudi potem ne neha skrbeti za nas. Te skrbi pa ne prepušča tujemu gostilničarju, — on sam jo nosi in nas krepča s svojo presveto Krvjo in Mesom! — V zakramentu sv. R. T. nas on ne ozdravlja samo ran, ki so nam jih zadali storjeni grehi, temveč nam daja tudi moč, da prihodnje napade sovražnih roparjev lahko krepko in srečno odbijemo. On hoče z nami ostati, med nami prebivati, ob naši strani se vojskovati in ob smrtni uri v sv. Popotnici skupno z nami moč peklenškega roparja popolnoma streti in premagati. V resnici, če kdo vkljub tolikim znamenjem ljubezni Kristusa ne ljubi, pač ne zasluži drugega, kakor da ga zadenejo ostre besede sv. Pavla: »Preklet bodi, kdor ne ljubi Gospoda našega Jezusa Kristusa!«

Predragi v Kristusu! Ljubezen se ne da plačati ne z zlatom ne s srebrom, temveč edino — le z ljubeznijo. Zato tudi mi ne moremo Kristusu njegove ljubezni drugače povrniti, kakor le s tem, da ga ljubimo. K tej ljubezni naj nas vnema usmiljenje, ki ga ima On z nami ubogimi grešniki — priznanje neizmernih dobrot, ki nam jih neprenehoma skazuje zlasti v zakramentu sv. R. T. — in velikost prebridkega trpljenja, ki ga je pretrpel v naše odrešenje in zveličanje. — Ljubimo torej Jezusa, ker nas je On poprej ljubil in se vsega daroval za nas! Veden spomin na njegovo neizmerno ljubezen naj nas tako prevzame in razvname, da ga bomo v tem življenju ljubili iz vsega srca in iz vse duše, v prihodnjem pa gledali iz obličja v obličje in večno uživali. Amen.

† Fr. Červ.

XIII. nedelja po binkošti.

1. — Sv. Avguštin pravi, da so pomenili govori moške v današnjem evangeliju nevernike. Poslal jih je bil Jezus k duhovnikom zato, ker je hotel duhovnika (nove zaveze) pooblastiti za učenje večnih resnic. Saj je njim rekel pred svojim vnebohodom: »Pojdite in učite vse narode. Učite jih spolnovati vse, kar sem vam zapovedal.«

2. — Pomenijo pa govori moške v današnjem evang. ravno tako lahko tudi verne kristjane, kadar so v smrtnem grehu. Za njih duhovno očiščenje jih je Jezus napotil namreč k duhovnikom (nove zaveze), ko je po svojem vstajenju postavil zakrament svete pokore in govoril svojim apostolom: »Prejmite Svetega Duha! Katerim boste grehe odpustili, so jim odpuščeni, in katerim jih boste zadržali, so jim zadržani.«

3. — Naj bi se zglasilo, da se je pokazala v naši občini gobova bolezzen, prestrašili bi se vsi, in gosposka bi takoj poskrbela, da bi gobov človek ne prišel več v dotiko z drugimi ljudmi.

Bolnik pa bi se smilil vsem.

I. Zavoljo njegove hude bolezni, in

II. zavoljo njegove smrti — pri živem telesu.

Poglejmo pa, ali ni kristjan v enaki, — in še hujši nesreči, ako je zapadel smrtnemu grehu? Gobov človek se smrti veseli, ker naredi konec njegovim bolečinam — grešnik pa se smrti boji, ker prinese začetek njegovemu trpljenju.

I.

1. — Gobe so bile (in so še) na Jutrovem grozna bolezen. Pokaže se kot nek srbeč lišaj. Potem pa zateče celo telo, posebno noge, da so podobne slonovim nogam. Koža je ena sama grda razdrapana skorja, podobna trdemu lubu; pod njo pa se gnoji in iz nje se cedi ostuden gnoj.

»Zastudil sem se svojim nekdanjim svetovalcem; in tisti, ki sem ga najbolj ljubil, obrnil se je proč od mene. Moje meso je izginilo. Moje kosti viš se na moji koži. Samo ustnice moje so še ostale okrog mojih zob,« — tožil je gobovi Job, ko je na gnojišču strgal s črepinjo gnoj s svojih ran.

2. — Ali ni to podoba grešne duše, kakor jo opisuje prerok Izaija z besedami: »Gorje grešnemu rodu! Vsa glava je bolna in celo srce je potrto. Od stopala do vrh temena ni nič zdravega na njem, temveč so rane in zatekle bule; — niso obvezane, niso oskrbljene z zdravilom, niso pomazane z oljem.« (I. 4—6.)

3. — Dokler more, gobov človek skriva svojo bolezen. — Kaj mu pomaga? Naj le nosi grešnik glavo še tako visoko; naj le šumi še v tako dragih oblačilih — huda je njegova bolezen!

Jezus mu pravi, kakor gobovim možem: »Pojdi in skaži se duhovniku« — pošilja ga k spovedi. Sveti Duh pa ga svari: »Ne reci: grešil sem: in kaj žalega se mi je zgodilo? (Sir. 5, 4), ker ga more zadeti le ena reč, ki je še hujša kot življenje v smrtnem grehu, in to je:

smrt v stanu smrtnega greha.

II.

1. — Pomenljivo je, da so taki bolniki v sveti deželi najrajši stanovali v praznih grobovih; saj so bili tako rekoč živi mrlič. Nikdar namreč niso smeli blizu ljudi; — če se jim je pa kak človek nevede bližal, morali so začeti kričati, da se jih je vedel ogniti. Kadar jim je kdo prinesel jed, pustil jim jo je kje od daleč. Posodo pa so morali potem sami razbiti na kosce, da ni prišla v roke kakemu zdravemu človeku.

2. — Tako je bil gobov človek tako rekoč živ pokopan in to je tudi grešnik v duhovnem pomenu. Vse njegovo zasluženje se mu več ne šteje. Bog sam govori po preroku Ezehielu: »Če se odvrne pravični človek od pravičnosti in stori hudobijo v vseh gnjusnih vrstah, ki jih navadno dela hudobnež, ali bo mari živel? Vse njegove pravičnosti, katere je storil, bodo pozabljene; v svoji nezvestobi, s katero je bil nezvest, in v svojem grehu, s katerim se je pregrešil, v njem bo umrl.« (Ezech. 18, 24.) Vsa njegova dobra dela so za večno življenje brez veljave.

Zagrešenemu izraelskemu ljudstvu in ž njim govori gospod Bog vsakega mu zagrešenemu človeku: »Ne darujte več prazne daritve... Kadar iztegujete svoje roke, obračam od vas svoje oči, in kadar molite, ne uslišim.« (Iz. 1.)

3. — »Tedaj zastonj molim, zastonj hodim v cerkev, zastonj so vse moje miloščine — poreče kdo.

O ne! Bog ničesar noče zastonj in obilno plačuje vsako dobro delo; največje plačilo pa ima grešnik za svoja dobra dela v tem, da Bog čaka njegovega spreobrnjenja, njegove pokore. Le naj hvali Boga, kakor prerok Jeremija: »Božje usmiljenje je, da nismo bili končani.«

To pa si zapomnite, da gospodar piše dnine le svojim delavcem. Če gav služabnik pa je, kdor služi grehu? — O, koliko praznih dni, tednov, — let ima v bukvah življenja, kdor pogostoma greši, k spovedi pa ga ni morebiti leto in dan...

* * *

1. — Gobovi ljudje postanejo v svoji bolezni radi topi, nebrižni za vse na svetu. — Zato je gobovim možem zapisano v pohvalo, da so bili prihiteli Jezusu naproti in ga na glas prosili: »Jezus, učenik, usmili se nas!« — Dosegli so pa tudi nenavadno veliko milost: »Pojdite, pokažite se duhovnom!« rekel jim je Jezus. In zgodilo se je, ko so šli, da so bili očiščeni.

2. — Koliko grešnikov bi bilo lahko očiščenih svoje dušne gobove bolezni, ako bi storili, kar je bilo ukazano gobovim možem v današnjem evangeliju.

»Pojdite in skažite se duhovnom!« Ali eni pričakujejo rajše vse drugačne čudeže, kakor da bi šli in opravili dobro spoved. Drugi pa to odkladajo od priložnosti do priložnosti in ne pomislijo, da je človek kakor kaplja na veji: pade; komaj da kdo to zapazi; zazvoni; komaj da prašajo: komu zvoní?...

3. — Vi pa ne čakajte čudežev za vaše spreobrnjenje in ne recite: »Za pokoro je še čas!« kadar ste je potrebni ampak: »Pojdite in pokažite se duhovniku.« Ta nauk daje današnji evangelij.

Sv. Pavel pa uči. »Bratje! opominjam vas evangelija, katerega sem vam oznanoval, katerega ste tudi sprejeli, v katerem ste tudi stanovitni, v katerem se tudi zveličate, ako se ga tako držite, kakor sem vam oznanoval, če le niste zastonj verovali.« (I. Cor. 15.) Amen.

* * *

Ivan Kovačič.

XIII. NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Homilija.

Da bi se za nekaj časa izognil vednemu zalezovanju, šel je Jezus v mesto Efrem blizu puščave Kvarantantje, kjer se je svoj čas postil in se dal skušati hudobnemu duhu. Ko se je bližal velikonočni praznik, zadnji njegov na tem svetu, tedaj se je Gospod napotil proti Jeruzalemu; a ne po najkrajši poti, temveč daleč naokrog skozi Samarijo in Galilejo. Zadnjič je hotel še osrečiti te kraje s svojo navzočnostjo in jim poklicati v spomin vse nauke in čudeže, ki jih je bil dotlej storil, ter pridejati v potrdilo prejšnjim še novih. O enem izmed teh novih čudežev pripoveduje današnji evangelij: Zveličar je ozdravil deset gobovih.

* * *

1. — Znano vam je gotovo, da so morali gobovi živeti ločeni od zdravih ljudi. Ta bolezen ni bila namreč samo ostudna, temveč tudi silno nalezljiva. Med gobovci, o katerih beremo v danšnjem evangeliju, je bilo devet Judov in en Samarijan. Enaka bolezen jih je pobratila; skupna nesreča je pogasila sovraštvo, ki je sicer vladalo med Judi in in Samarijani.

Izročilo pravi, da je srečal Gospod te gobovce pri mestu Géneji v Samariji, na galilejski meji. Ko so ga ugledali od daleč, povzdignili so glas, rekoč: »Jezus, učenik, usmili se nas!« Od daleč so zaklicali in s povzdignjenim glasom, pravi evangelij. Ker so bili gobovi, se niso smeli približati zdravemu, ampak so morali od daleč klicati: »Nečist, nečist!« — potem še le so mogli iz daljave razodeti svoje želje in prošnje.

Z zaupanjem kličejo: »Jezus, t. j. Odrešenik, učenik, usmili se nas!« Znano jim je namreč, da je Gospod že veliko enakih revežev ozdravil. O enem takem beremo, da je rekel Jezusu: »Gospod, ako hočeš, moreš me očistiti!« To nenavadno vero in zaupanje je Odrešenik tudi res poplačal, rekoč: »Hočem, bodi čist!«

Gobovcem v današnjem evangeliju pa ni Gospod tako hitro pomagal. Zakaj ne? Iz Jezusovega ravnanja smemo sklepati, da zato ne, ker niso imeli tako velike vere in trdnega zaupanja kot prejšnji gobovec. Kličejo ga sicer z imenom: »Odrešenik« »Učenik«; pa le v smislu Judov, ki so v odrešeniku pričakovali mogočnega kralja, ali pa v smislu kakor so se tudi pismarji in farizeji imenovali učnike. Čudežno moč mu sicer s tem priznavajo: a tudi preroki so delali čudeže, tudi njim so se ljudje večkrat priporočali in dosegli čudežno pomoč.

Dalje smemo sklepati, da njihova vera ni bila posebno velika, tudi iz tega, ker so Gospoda prosili od daleč in ne kakor prejšnji gobovec, ki je v živi veri, ne zmenec se za prepoved, hitel k Jezusu, padel mu k nogam, ga po božje molil in rekel: »Gospod, ako hočeš, me moreš očistiti!« Ko bi bilo teh deset imelo tako živo vero, gotovo ne bi bili od daleč stali in prosili, ampak bi bili prišli bližje, zaupajoč, da bodo hipoma očiščeni in s tem ne več nevarni drugim.

Da jih torej Gospod ni takoj ozdravil, ampak jim rekel: »Pojdite in skažite se duhovnikom!« je bila vzrok njihova nepopolna vera. Po Mojzesovi postavi je bilo namreč ukazano, da se je moral vsak, ki je menil, da je ozdravljen od gob, predstaviti v Jeruzalemu duhovski oblasti; ta ga je preiskala in potrdila, da sme zopet med ljudi, če je bil res čist.

»In prigodilo se je, ko so šli, so bili očiščeni.«

Glejte, to je bilo plačilo, ker so verjeli Gospodu in zaupali njegovi besedi! A to plačilo so prejeli šele, ko so ubogali in šli.

Kristijani! Učimo se od teh gobovcev, kakšna bodi naša molitev: prešinjena od žive vere in otroškega zaupanja v neskončno božjo dobrotljivost. Jezusu so se gobovi reveži v srce smilili; vendar jih ni ozdravil takoj, ker niso imeli v začetku žive vere, ker jim je manjkalo pravega zaupanja in ker so nezaupljivo od daleč stali. Skrbimo torej, predragi, da bomo vedno molili z zaupanjem in živo vero! Posnemajmo malega otroka, ko prosi kake reči svoje starše! Kako zaupljivo upira svoje oči v očeta, v mater, kako steza svoje ročice in se obeša na nju! Trdno je prepričan, da ne prosi zastonj, ve, da bo dobil vse, kar potrebuje.

Pa porečeš: Vse to je res; a moji grehi mi jemljejo pogum in zaupanje! — Kesaj se jih s popolnim kesom, vrzi jih od sebe v dobri izpovedi, — in ne stoj od daleč, ne moli mrzlo, dvomeče, nezaupljivo, temveč z neomahljivim zaupanjem in prepričanjem, da boš uslišan.

2. — Kdor se zahvaljuje, se z naprej priporočuje, pravi pregovor. Kakor je potrebno zaupanje v molitvi, prav tako je potrebna hvaležnost, ko smo uslišani. Tega nas uči današnji evangelij, ko nam pripoveduje: »Eden izmed njih pa, ko je videl, da je očiščen, se je vrnil in z velikim glasom Boga častil. Spoznal je v svojem ozdravljenju delo božjega usmiljenja in je padel na obraz pred Jezusove noge in se mu je zahvalil.«

Kako lepa je hvaležnost tega človeka! Glejte, kar na obraz je padel pred Zveličarjem, poljublja mu noge in očitno pripoznava svojo vero v njegovo božanstvo! Kako grda je pa nehvaležnost ostalih ozdravljenec! Kakor da bi se ne bilo nič posebnega z njimi zgodilo, kakor da bi ne imeli nobenega po-

voda, biti komu hvaležni, gredo malobrižno svojo pot! In teh nehvaležnežev je bilo kar devet, hvaležen pa je bil samo — eden! Vsi nehvaležneži so bili Judje! Kako naj to razumemo?

Razlagalci sv. pisma mislijo o tem različno. Najbolj prav pa imajo gotovo tisti, ki pravijo, da so bili ti deveteri Judje vredni sinovi svojih očetov, ki so si domišljali, da imajo kot izvoljeno ljudstvo pravico pričakovati in zahtevati od Boga raznih dobrot in milosti, kakor da bi bil Bog njihov dolžnik, češ: mi izpolnujemo tvojo postavo, ti, o Bog, si nam dolžan za to pa dobre deliti!

In ta napuhnjena samozavest ozdravljenih Judov je žalila Jezusa, zato je nekako nevoljno rekel ozdravljenemu Samarijanu: »Ali jih ni bilo deset očiščenih? Kje pa je ostalih devet? Nobeden se ni znašel, da bi se bil vrnil in Bogu čast dal, razen tega tujca? In mu je rekel: Vstani in pojdi, ker tvoja vera ti je pomagala.

Verovalo je sicer tudi ostalih devet, ker drugače bi ne bili Jezusa prosili pomoči in Jezus bi jih tudi ne bil očistil. Zakaj pa je rekel posebej Samarijanu: »Tvoaj vera ti je pomagala?« — Zato, ker je bila Samarijanova vera tolika, da ni zadostovala samo za ozdravljenje njegovega telesa, ampak tudi njegove duše; veroval je, da je Jezus pravi Bog, zato ga je ljubil: ljubezen pa pokrije veliko število grehov, ljubezen človeka posvečuje in ga naredi otroka božjega.

Predragi! Pritožba Jezusova zaradi nehvaležnosti ozdravljenih Judov naj nas opominja k hvaležnosti za vse dobre, ki jih prejmemo iz božje roke, ter nas odvrča od nehvaležnosti, ki je Bogu tako silno zoperna. Zatekajmo se k Bogu z otroškim zaupanjem in živo vero ne le v telesnih stiskah in nadlogah, ampak tem bolj v dušnih. In Bog, ki nas po očetovski ljubi, nam ne bo odrekel ničesar, kar bi bilo njemu v čast in nam v zveličanje. Amen.

Ivan Kovačič.

XIV. nedelja po binkoštih.

»Iščite najprej božje kraljestvo! ...«

»Kaj pa delate?« vpraša mlada lastovka pridne mravlje. »Za zimo spravljamo« odgovore ji mravljice. »Tako je prav,« reče lastovka in začne takoj pobirati mrtve pajke, suhe muhe ter jih znašati v svoje gnezdo. »Čemu ti pa bo vse to?« povpraša stara lastovka mlado. »Za zimo, ljuba mamica. Le nabirajte tudi vi, kakor vidite skrbne mravlje,« odgovori ji mlada. »Pusti posvetnim mravljam, naj nabirajo posvetno blago; pravi stara lastovka mladi. »Kar se spodobi njim, se nama ne. Naju je poklical Stvarnik za kaj višjega. Ko bo najino leto minilo, poletive v druge kraje, dokler naju nova pomlad nazaj ne pokliče. Čemu nama bo torej blago, ki ga znašaš skupaj?«

Ta pravljica nas uči, da moramo v mladosti kakor mravlje skrbeti za starost, a tudi kakor lastovke misliti na selitev v večnost in na novo pomlad, ki pride za nas na dan vstajenja, na sodni dan. V današnjem sv. evangeliju pravi Zveličar: »Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice in vse drugo vam bo privrženo.« Te besede Zveličarjeve ravno mi dajejo povod, da vam izpregovorim nekoliko o iskanju božjega kraljestva.

* * *

1. — Če so bili sploh kedaj, so gotovo dandanes žalostni časi na svetu. Poželenje mesa, poželenje oči in napuh življenja, ti trije bratje, iz pekla doma,

so se razšli po svetu vabit ljudi pod zastavo svojega peklenskega gospodarja. In res se jih je mnogo odzvalo! Kamorkoli se ozremo, se lahko o tem prepričamo.

Dandanes gleda večina ljudi le na to, kako bi si napravili življenje na svetu kar mogoče prijetno in veselo, kako bi dobro jedli in pili, delali pa malo ali nič; kako bi se otresli vseh težav in dolžnosti ter prosto uživali in uživali... Zato je na svetu toliko nezadovoljnosti in godrnjanja, a tako malo samozatajevanja. — In kakor se šopiri dandanes med ljudmi poželenje mesa, prav tako prevladuje povsod poželenje oči. Marsikdo bi bil že rad bogat in zasut z denarom in blagom; in da bi to dosegel, ne ustraši se ne laži ne tatvine, ne ropa ne umora, ne odrtije ne goljufije. Obema: poželenju mesa in poželenju oči pa zvesto pomaga še napuh življenja, ki je obsedel že skoro vsa srca. Drug se povzdiguje nad drugega, vsak si domišlja, da je on sam najbolj moder in učen, nikdo ne ve več, kaj je. — Ponižnost je skoroda izginila, ničemurnost in prevzetnost pa se košati in razkazuje povsod ne le v obleki, ampak tudi v govorjenju in vedenju. Vsak bi že rad le gospodoval in ukazoval, služil in ubogal pa nobeden. Odtod toliko upornosti zoper duhovsko in svetno gosposko, toliko revolucionarnega duha, — ki bi hotel ves obstoječi red podreti in na razvalinah sezidati nekaj novega, negotovega...

Tako se jih torej na zapeljivo vabilo poželenja mesa, poželenja oči in napuha življenja vedno več zbira okrog zastave satanove; okrog Kristusove zastave pa, kamor vabita vest in sv. Cerkev po svojih služabnikih, jih je vedno le manj. Kako bo pa to nazadnje končalo? Na katero stran se bo neki nagnila zmaga, ko se bosta udarila gospodar nebes in gospodar pekla? Ni dvoma, da bo zmagal Bog! A kako bo za vsakega posameznega izmed nas ta boj končal, to je zelo od nas odvisno...

»Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice,« je rekel Kristus, »in vse drugo, torej tudi končna zmaga nad satanom, vam bo privržena, zagotovljena.«

Iščite torej božjega kraljestva in njegove pravice, stariši, gospodarji, učitelji, predstojniki! Vsakemu izmed vas je Bog izročil en del svojega božjega polja v obdelovanje; kakšen sad bo to polje rodilo, je večinoma v vaših rokah... Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice, vi visoki in bogati! Bodite ponižni, usmiljeni in radodarni ter rabite svoje visoke službe in svoje bogastvo Bogu v čast, bližnjiku v korist in sebi v zveličanje... Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice, vi ubogi, ki živite od dela svojih rok in od milodarov usmiljenih ljudi! Ohranite si čisto vest. Bodite pridni za delo, stanevitni v molitvi! Zaupajte v Boga tudi v trpljenju in težavah! Bodite zadovoljni z malim, kar imate; ne bodite nevoščljivi bogatejšim in imeli boste raj že na tem svetu, t. j. dušni mir, in nebesa v večnosti, kakor je Kristus rekel: »Blagor ubogim v duhu, blagor žalostnim, blagor lačnim in žejnim pravice, ker njih je nebeško kraljestvo!«

Iščite božjega kraljestva in njegove pravice posebno ve, krščanske matere! Na vas sloni upanje v boljše čase. Ve dajate mladini prvo telesno hrano, dajajte ji pa tudi krepko in zdravo dušno hrano s tem, da jo vzgajate v verskem duhu in v duhu prave pobožnosti. Kar ve dobrega vcepite v mlado dušo, ukoreninili se v njej za vedno. Četudi zalije to žlahtno setev pozneje morda posvetno blato, bo ob svojem času vendarle zopet pognala, ozelenela in rodila zveličavni sad. Bodi vam pri tem pomočnica, svetovalka in vodnica prečista Mati Zveličarjeva, Marija!

Iščimo najprej božjega kraljestva in njegove pravice vsi od kraja in

se pridno poganjamo za božjo čast in svoje zveličanje, in tudi nam se bo izpolnila obljuba Zveličarjeva, da nam bo navržena poleg večne tudi časna sreča.

2. — Jakob Benigen Bossuet, škof, sloveči cerkveni govornik in učejak, je dal v kapelici samostanske cerkve v La Trappe na lastne stroške v pozveličanje sv. božičnega praznika postaviti jaslice. Ko je bilo delo končano, prišel je Bossuet ogledat si jaslice in obenem tudi plačat delavce. Bili so štirje. Prijazno jih pogleduje in nato jim reče: »Za božič sem namenil poleg zaslužnega plačila še vsakemu nekaj za dar, toda s pogojem, da si ga vsak sam izbere.« Delavci su čudijo in radovedno gledajo na mizo, ki je bila s prtom pokrita.

Bossuet privzdigne prst in reče: »Vsak izmed vas ima na izbero vzeti si ali en zlat ali pa knjigo življenja svetnikov v božični dar.« Prvi delavec seže kar hitro po zlatu, za knjigo se pa niti ne zmeni češ: »Knjiga bi mi malo pomagala, ker ne znam gladko brati.« — Tudi drugi delavec vzame zlat ter se izgovarja: »Kupim si gorko suknjo, da se obvarujem hudega mraza.« — Prav tako je tudi tretji delavec hlastno stegnil roko po zlatu in dejal: »Za ta denar si bom kupil drv za zimo.«

Sedaj pride na vrsto četrti delavec, čegar mladost je kazala, da je še neoženjen. Plaho pogleduje mladenič sedaj svetli denar, sedaj lepo vezano knjigo. Nazadnje pa reče: »Doma imam staro, slepo mater, ki je sicer velika reva in bi si s tem denarjem lahko za dalj časa marsikaj priboljšala; toda moja mati je tudi prav pobožna; zato vem, da jo bo zelo veselilo, če ji bom v dolgih zimskih večerih bral kaj vzpodbudnega in tolažljivega iz življenja svetnikov.«

Ob teh besedah mladeničevih zaigra Boussetu solza v očeh. Vzame knjigo in jo da vrlemu sinu. Ko mu jo izroča, pa odpre prvo platnico, in — glej! — na notranjo stran platnice je bilo prilepljenih — šest zlatov. O kako se je začudil mladenič! Še bolj so pa ostrmeli in se ob enem sami na se jezili ostali trije delavci. Ko je Bossuet tudi druge knjige odprl, je bilo v vsaki nalepljenih po šest zlatov.

»Poglejte!« reče nato Bousset delavcem. »Preizkusil sem vas, kaj cenite bolj: ali večno ali časno. Trije izmed vas so izvolili časno. Hotel sem vam pokazati resničnost Jezusovih besed: »Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice, in vse drugo vam bo privrženo« — v malem pokazati. V vsako teh knjig je bilo na notranjo stran prve platnice po šest zlatov prilepljenih za tiste, ki bi si izbrali knjigo. — Vi pa ste namesto knjige radovoljno izvolili vsak svoj zlat. Prav! Zlat ste prejeli; obdržite torej, kar je časnega. Ko bi si bili pa, kakor ta vrli mladenič, izvolili najprej duhovno, t. j. knjigo življenja svetnikov, bi bili dobili kakor on poleg duhovnega tudi časno, t. j. namesto enega celo šest zlatov. Blagor vsaki materi, ki si je izredila takega sina! — Blagor vsakemu kristjanu, ki bolj ceni večno kot časno! Kjer je ljubezen do nebeškega, tam tudi časnega blagoslova ne bo manjkalo. Bog svojih zvestih služabnikov ne zapusti!«

Trije v posvetno življenje zaljubljeni delavci se odpravijo osramočeni in sami na se nevoljni domov. Vrli mladenič pa se zgrudi pred škofom na kolena in ga prosi blagoslova za se in za svojo slepo mater.

Predragi v Kristusu! O da bi tudi mi, kakor ta mladenič, vedno iskali najprej božjega kraljestva in njegove pravice! Tudi nad nami bi se potem pokazalo, da Bog svojih tudi v časnih zadevah ne zapusti. Božji blagoslov bi nas spremljal povsod na našem zemskem potovanju in bi nas nazadnje spremil tudi v nebeško veselje. Amen.

Iskra k vprašanju o noši.

Ako bi imel nekaj lepih jabolk, hotel bi jih darovati nekaterim našim dekletom vsaki po eno, a s pogojem, da ga vsaka takoj použije. Zakaj pa? Zato, da bi se jim zgodilo tako, kakor nekoč Evi, ki je potem, ko je jedla jabolko spoznala, da je — naga. — Upal sem, da bodo naša dekleta vendar enkrat prišle k pameti, a, kakor vidim, je vedno le slabše. Sramežljivosti je pri njih manj, kot pri cigankah. Ne le da letajo pol nage po javnih cestah, temveč drznejo se priti take celo semkaj v hišo božjo — nesramnice! — Starišem takih deklet pa zakličem tukaj javno — brezvestneži, mutasti psi! Če verujete v Boga, vedite, da ga ne boste nikdar gledali — vi, ki puščate pol nage hčere v javno pohujšanje na cesto in v cerkev!

Porcijunkulski odpustki in tiskarski škrat.

V junijevem Zborniku je tiskarski škrat šaril v Janeževem članku o porcijunkulskih odpustkih.

Na str. 107. v 2. stolpcu po odstavku »L. 1911...« so izpuščena sedaj vezljavna določila, torej kar je za prakso najvažnejše. Dovoljenje iz l. 1911. je bilo le začasno. Dne 10. julija 1924. je sv. penitencijarija izdala Decretum de normis in concedenda indulgentia Porciunculae. V tem dekretu je začasno dovoljenje iz l. 1911. preklicano z dnem 31. dec. 1924. Kjer bi hoteli imeti tudi zanaprej porcijunkulske odpustke, morajo posebej prositi. Glej Fol. Eccl. 1925. str. 9. in 10.

Tudi na sv. sakramente se je spravil škrat. Na isti strani v istem stolpcu bi pri odstavku »Spoved...« morala biti omenjena določila Can. 931. Beri v tem kanonu § 1. in posebno § 3. Saj bi oba §§ sem le prepisal, pa bi nagajivi škrat znal zmešati latinske besede. Poišči torej v C I C.

(Članek o porcijunkulskih odpustkih je bil spisan v letu 1918. in tako priobčen. Zato pisatelj ni mogel vpoštevati novjših določb. To v pojasnilo. — Ured.

Glossa.

Indulgentia Portiunculae aquiri potest in ecclesiis et oratoriis, quae sunt alicuius Ordinis S. Francisci, et praeterea in iis tantum ecclesiis et oratoriis, quibus privilegium huius Indulgentiae a S.

Sede peculiariter concessum est. (S. Poesnit, 10 Jul. 1924). To stoji v ljubljanskem direktoriju za l. 1928. in o tem obvestite g. Janeža, da ne bo zmede.

A. Koblar — Kranj.

VABILO

k letnemu občnemu zborovanju apostolske Unije za goriško, tržaško in reško škofijo. Čas se razvidi iz Goriškega škof. lista.

Zborovanje se izvrši v pondeljek pred duhovnimi vajami od 3. uri popoldne v prostorih za duhovne vaje.

Vspored:

1. Letno poročilo začasnega škofijskega vodstva.

2. Referati:

- a) Je li apostolska Unija veliko breme za duhovnika?
- b) Apostolska Unija izboren spiritual.
- c) Kako priti do meditacije? Nov način po P. Kasijanu Kargu.
- č) Pomen vpisa dohodkov in izdatkov. Je li mogoče? Njegove koristi.
- d) Zahvala po sv. maši $\frac{1}{4}$ ure.

3. Slučajnosti.

Na dnevnem redu bo vprašanje ustanovitve samostojnega vodstva.

Pri zborovanju bomo skupno molili, kar se bere v tiskovini »Summarium indulgentiarum« str. 6.

Začasno škofijsko vodstvo v Studenem dne 13. julija 1928.

Dom. Janež, župnik.

Zbornik svečenikov sv. Pavla

Izhaja mesečno s homiletično prilogo „Verbum Dei“

Uredništvo: Stanko Stanič, kurat, Piedimonte del Calvario (Gorizia).

Uprava: Tipografia Cattolica, Gorizia - Riva Piazzutta 18.

Naročnina: Za Italijo je naročnina vključena

v udnini „Zbora svečenikov“, ki znaša 25 lir letno. Udnino pošljite na blagajnika, Mons. Anton Berlot, stolni kanonik, Gorizia, Via Dreossi 17. ali pa na upravo „Zbornika“. Za inozemstvo: stane „Zbornik“ 20 lir — 60 Din. — 8 šilingov. Poštno-ček. račun št. 11/1714, Ljubljana 20.441, Wien 60.107.

Anton Martin Slomšek

Življenja srečen pot

fantovski molitvenik

VII. natis

Katoliška knjigarna

Birmske listke

ima v zalogi

Katoliška knjigarna

Gorica - Via Carducci 2

I. KACIN v Gorici

Piazza N. Tommaseo 29

Domača tovarna za izdelovanje orgelj, harmonijev in glasovirjev. - Popravlja in prenovljuje tudi stare orglje. Tvrdba ima najbolj trpežni in zanesljivi sistem, to se je izkazalo da je tvrdba v času 3 let postavila 25 orgelj.

Garancija za naprej 15 letna.

Kleščče za peko hostij so na prodaj po zmerni ceni. —

Vprašajte na naslov:

Vodstvo Apostolstva molitve,
Via Molino 9.

S. HNATYSZYN

CVETLIČARNA

GORICA

Piazza della Vittoria N. 6

Sveže cvetlice, poročni šopki in mrtvaški venci.

Naša
zavarovalnica

L'Union

se nahaja v Gorici
ulica Barzellini 2.

A. RAVNIK.

Priporočamo častiti duhovščini

RESTAURANT

„PRI TREH KRONAH“

(Lastnik Anton Malnič)

GORICA, VIA CARDUCCI ŠT. 10

Izvrstna kuhinja,
vipavska, briška
in kraška vina.

Točna in domača postrežba.

JOSIP KERŠEVANI

Gorica - Piazza Cavour 9 - - - - Stolni trg 9 desno - Gorica

Zaloga šivalnih strojev, dvokoles, gramafonov, samokresov, pušk ter vseh potrebščin k navedenim predmetom

GLAVNO ZASTOPSTVO DVOKOLES „BIANCHI“

Brata Abuja - Gorica

ulica sv. Antona 4

Zaloga vipavskih, briskih
- - - in istrskih vin. - - -

Dr. L. MERMOLJA

zobozdravnik-specialist

za ustne in zobne bolezni

Gorica, Travnik 5-II — Od 9-12 in 3-5

JOSIP LIPICER

izdelovatelj
cerkvenih posod, o-
rodja in lestencev

v Gorici

ulica Morelli štev. 17

Posrebuje in pozlačuje v
ognju in prenavlja stare
predmete po kar se da
nizki ceni. Splošno lastni
izdelek.

JOSIPINA PODGORNIK

RESTAVRACIJA CENTRAL

v GORICI, CORSO VERDI 32

Se priporoča p. t. rojakom. — — —

Andrej Golja, Gorica

Travnik 22

trgovina hišnih kuhinjskih
potrebščin.

Andrej Fiegel

Restavracija in gostilna
s prenočiščem.

TRAVNIK

TRAVNIK

JOSIP CULOT

GORICA - RAŠTEL 2

Trgovina na drobno in na debelo igrač
in devocionalij. - - - Specialitete športnih
oprem in sandalov.

Moderna trdka

in skladišče cerkvenih predmetov

FRANC LEBAN

GORICA - VIA DUOMO št. 7

Priporoča preč. duhovščini že izdelane
cerkvene predmete, kakor: svečnike,
svetilke, kelihe, monštrance, srebrne in
kovinaste itd. Popravljajo se že
rabljeni predmeti s pozlačevanjem in
posrebovanjem v ognju.

Delo solidno. Cene brez konkurence.